

KURT MAHR

V Eysalském labyrintu

Knihovnička Perry Rhodan 166

Přeložil Jan Rada

Události z roku 2326 názorně ukázaly, jak málo jsou vlastně prozkoumány galaktické dálky, ačkoliv Pozemšťané pod vedením Perryho Rhodana už po staletí podnikali mezihvězdné cesty. Přesto existence děsivých kovobylek a červounů, představujících vážné nebezpečí pro celou Mléčnou dráhu, byla zjištěna čirou náhodou. Tyto hrůzné a takřka nezranitelné bytosti disponovaly strašnými zbraněmi.

Zvláštní komanda, složená z vědců, vojáků, odborníků a mutantů, která byla vyslána k rozluštění záhady červounů, utrpěla řadu politováníhodných nezdarů, než se čtyřem mužům z jednotek USO, vyslaným lordem admirálem Allanem, konečně podařilo navázat kontakt s mladým červounem z planety Euhja. Ten vyrazil tajemství svého druhu a uzavřel s Pozemšťany spojeneckví proti svým bohům, jak jim říkali, kteří s pomocí svého molkexem pancéřovaného vesmírného loďstva opanovali velkou hvězdnou říši ve východním sektoru Mléčné dráhy.

I když se už jednotky této „Východní říše“ střetly se spojeneckými jednotkami vedenými Perrym Rhodanem, přesto Pozemšťané nikdy nestáli tvář v tvář „bohům“, dokud pozemští vědci nevstoupili do eysalského labyrintu...

Jejich krátké spěšné kroky dusaly úzkou průrvou proraženou výbuchem. Po obou stranách se zvedaly popukané zdi dávné svatyně. Kopule se zřítily a bylo vidět nazelenalou oblohu. Ve zdech zely tmavé otvory, kterými se proháněl vítr.

Warren se náhle zastavil a řekl: „Nevím proč, ale já se musím aspoň jednou denně projít! Mezi těmihle troskami se ale cítím nějak nesvůj.“

„Kdo ví? Třeba tu straší duchové těch starých kněží,“ prohodil Pohl a uchechtl se.

Warren znovu vykročil. Byl o dost vyšší a statnější než Pohl a působil obzvlášť směšně, když ho gravitace nutila dělat tyto drobné

krůčky.

„Vy v sobě nemáte ani špetku romantiky," zabručel Warren. „Tady se něco děje, cítím to."

Pohl jen mlčky přikývl. Pokračovali v cestě, dokud nenarazili na zachovalou zeď se vsazenou kovovou deskou, do níž byl nezvyklými literami vyryt nápis: „Šachta 4, užívat pouze při zeleném signálu! Pozor na volbu správného směru!"

Vedle nápisu byla rozvodná deska, na níž svítila zelená kontrolka. Warren stiskl tlačítko pod ní, část zdi se odsunula a otevřel se slabě osvětlený vchod. Warren stiskl další tlačítko, u nějž šipka ukazovala dolů. „Pěkný nesmysl," vrčel. „Jaký jiný směr se dá zvolit, když jste ve výtahu v nejvyšším patře?"

Pohl chtěl vstoupit dovnitř, ale Warren ho zadržel. „Moment, chtěl jsem s vámi mluvit. Karen a ti mladí. . ."

Pohl ho přerušil: „Ach ne! Ať se trochu pobaví, my přece nejsme internátní škola!"

Potom vstoupil do otvoru a začal klesat. Warrenovi nezbylo, než ho následovat. Zeď se za nimi uzavřela.

Loren Hyneš by rád věděl, kdo přišel na ten bláznivý nápad vybudovat tady ten labyrint, a proč. Počítal, že bude muset urazit ještě aspoň kilometr, než se vrátí do centrály.

Jasně světlo svítilny před ním poskakovalo a mikrokamera v přilbě zaznamenávala jeho cestu. Bylo to důležité, protože podzemí svatyně nebylo ještě ani zdaleka zmapováno. Přilba ho zároveň chránila před možným zborcením stropu; nikdo nevěděl, jaké škody tady dole natropil výbuch.

Účel tohoto propletence chodeb, síní, ramp a šachet mu zcela unikal. Dokonce si nebyl jist, zda má nějakou souvislost se samotnou svatyní. Tam nahoře sídlili knězi, dokud strašný gravitační šok, vyvolaný nějakým strojem tady v podzemí, nepůsobil zřícení všech staveb na povrchu.

Zříceniny' svědčily o vysoce stupni kulturní vyspělosti Salonů svatyně stála u bran jejich hlavního města Malkina. Město svými obrovskými arénami pro zápasy gladiátorů připomínalo starověký Řím. Tady dole však panovala zcela jiná civilizace. Dochované stroje ukazovaly na její mimořádnou technologickou vyspělost. Také uměle způsobený gravitační šok neměl obdoby v žádné ze známých galaxií.

Loren si byl jist, že to nějak souviselo s tajemným labyrintem. Jinak

by také Země nevyslala padesát vědců do vzdálenosti skoro čtyřiceti tisíc světelných let na Eysal. Byl však v týmu příliš malý pán, než aby se mu hlavouni jako Warren nebo Pohl obtěžovali vyložit, proč tu vlastně jsou.

Zamyšleně se zastavil v ohybu chodby před takzvaným rozdělovačem. Byla to vlastně kruhová síň, odkud vedl tucet chodeb do všech směrů.

Pomalou otáčel hlavou, aby kamera zachytila všechny chodby, než si zvolil směr. Rozhodl se pro chodbu, která jakoby pokračovala ve směru, odkud přišel. Roh chodby, kterou přišel, označil ukazatelem, aby našel cestu zpět, přešel síň a posvítil do chodby, kterou si zvolil. To byl jeho poslední vědomý čin.

Z prázdné chodby, kterou vykročil, na něj dopadl tíhou fyzického úderu něčí pohled. Zaječel hrůzou, když kužel světla dopadl na věc pár metrů před ním. Ruce mu mimovolně vylétly vzhůru, jako by si chtěl chránit hlavu, a hnán panikou se pokusil otočit a prchat, ale jeho mozek nebyl schopen vydat rozkazy svalům. Bezmocně sebou škubal a třásl se, ječel, ale nedokázal se pohnout z místa. Potom byl oslněn bílým světlem..., a byl konec.

Gil Krueger u přijímače si byl jist, že se Loren ještě nejméně čtvrt hodiny neohlásí, když uslyšel jeho křik. V těch zvucích zněl takový děs, že sám Gil strnul hrůzou. Vzápětí se však prudce otočil a stiskl tlačítko mikrofону.

„Lorenc, Lorene! Co je? Tady Gil, Lorene!”

Loren však ječel stále, nepřerušovaně, a na Gilův křik vůbec nereagoval.. Potom jakot náhle ustal a z přijímače se ozývalo jen praskání, jako kdyby cosi měkkého trhalo membránu. Potom se rozhostilo naprosté ticho.

Gil nebyl voják ale fyzik, měl však už dost zkušeností z pobytů v Mléčné dráze, aby poznal náraz termického paprsku, když jej slyšel. Loren tuto zbraň měl, ale zvuky, které slyšel, nasvědčovaly tomu, že to nebyl on, kdo vystřelil. Gil spustil poplachové zařízení.

Venku zavyla siréna. Gil všem oznámil interkomem, co se stalo.

Centrála, skoro stovka místností, v nichž se usadil vědecký tým, se rozhučela jako úl.

John Pohl dorazil první. Protlačil se napůl otevřenými dveřmi a Gil mu ohlásil: „Spojení přerušeno, pane!”

To už do místnosti vrazil také Christoph Warren a vybafl: „Kde byl Hyneš naposledy?”

' „Podle posledního srozumitelného hlášení se nacházel v jednom rozdělovači čtrnáctého patra, ležícího v místech rozdělovače o patro výš. Chtěl pokračovat na jihovýchod."

„Najdeme ho!" prohlásil rozhodně Warren. „Gile, vezměte svou skupinu a sestupte dolů. My s Johnem tu převezmeme službu. Pospěšte si..."

„Počkejte," přerušil ho John. „Slyšel jste trhavý výstřel, že, Gile? Myslíte, že na Hynese střílel někdo z našich lidí?"

„Vypadá to jako jediná možnost," řekl nejistě Warren.

„Psychologové patrně myslí hned na nejhorší," popíchl ho Pohl. „Já se přidržím nejpravděpodobnějšího."

„To jest?" zeptal se posměšně hlavní psycholog týmu.

„Dosud jsme se pohybovali v prvních třinácti patrech. Hyneš byl první, který sestoupil na úroveň čtrnáctého. Víme snad, co všechno ho tam mohlo potkat?"

„Vy si myslíte...", nakousl Gil.

„Co se divíte?" přerušil je John. „Přece nemusíme být jediní, kdo sestoupil do labyrintu."

To už byla spojovací ústředna nabitá k prasknutí. Pohl musel vynaložit veškerou námahu, aby ho vůbec bylo slyšet. Když nastalo ticho, Pohl prohlásil, že došlo k tajemné a nepředvídatelné události, a že tudíž všechny naléhavě žádá, aby byli mimořádně obezřetní. Načež někdo z hloučku hlasitě a vztekle vykřikl, že na obezřetnost kašle, když jde Lorenovi o život. Pohl se na buřiče dlouze zadíval, než promluvil.

„Hyneš se zřejmě nacházel v jedné z chodeb, když narazil na cizince. Cizinec ho tam nemohl minout. Co myslíte, že z člověka zbude, když ho zasáhne trhavá střela?"

„My ale nevíme přesně, co vlastně Gil slyšel!" protestoval nějaký ženský hlas ode dveří.

„Chcete si sama ověřit, zda Gil správně posoudil co slyšel, Karen?" zeptal se John. Nikdo se však už neozval,

„Dobrá," pokračoval Pohl po odmlce. „Gile, vezměte si ještě dva tři lidi a poslechněte si společně záznam z posledního spojení. Snad uslyšíte ještě něco, co vám v první chvíli uniklo. Až s tím budete hotovi, zorganizujte dvacetičlenný oddíl. Vezměte si těžké zbraně, sestupte do čtrnáctého poschodí a pokuste se zjistit, co se Hynesovi stalo. Warreně, zavolejte prosím kapitána Heydera ze strážního oddílu. Měl by se také s pár lidmi tam dole porozhlédnout. Nejspíš

budeme potřebovat jeho pomoc."

Warren se chopil interkomu a Pohl se rohlížel po lidech v místnosti. Pětačtyřicet mužů a pět žen, přemýšlel. Samí na slovo vzatí odborníci, z nichž však jen pár vůbec kdy drželo v rukou zbraň. Bude pro ně těžké na někoho vystřelit. Neměl bych je raději evakuovat, než tady bude zase klid? Stačilo by, aby se přesunuli do Malkina. S kapitánem Heyderem a jeho muži si mohu dovolit daleko víc. Domorodci se do zřícenin neodváží, takže stačí, když kapitán nechá nahoře jen pár mužů. Takhle by to bylo nejlepší...

„Není důvod budit odpočívající směnu," oznámil přítomným. „Práce dočasně zastavíme. Většina z vás sestoupí s Gilem Kruegerem do čtrnáctého patra. Ostatní žádám, aby zůstali v této místnosti a zachovali klid. Zde budete mít informace z první ruky. Nevíme, zda hrozí nějaké skutečné nebezpečí, i když všechno nasvědčuje tomu, že v podzemí působí nějaká neznámá síla."

Náhle promluvil smrtelně blýdý Warren. „To ne!"

„Co se děje?" zeptal se ostře John Pohl.

„Heyder se..., nehlásí," vykoktal sklíčeně Warren.

•*•

Pohl vytrhl Warrenovi mikrofon z ruky a stiskl tlačítko volby frekvencí. Malá obrazovka na pultě se rozzářila, ale nic se na ní neobjevilo: Dolad'ovat frekvenci nemělo smysl, na Ey sálu jiné vysílače nebyly. Bílá prázdná obrazovka dokládala, že na druhé straně není žádný přijímač.

John Pohl, čtyřicátník, už dlouho sloužil v mimozemských galaktických ozbrojených silách a byl na nebezpečí zvyklý. Vypadal nenápadně, byl však rozený organizátor a vůdce. Klidně odložil mikrofon a otočil se.

„To mění situaci," pronesl nevzrušeně. „Gile, spusťte poplachové zařízení v prostoru odpočívající směny. Vyberete si z ní deset mužů a deset z přítomných přenecháte mně. Vy budete první, Olssone. Vyzvedněte z arzenálu zbraně a doneste je k šachtě čtyři."

Vysoký světlomasý mladík beze slova vyrazil ze dveří. Pohlovi stačily dvě minuty, aby si vybral dalších devět.

Karen Isotová vybrána nebyla, ale rozhodla se nevzdat. „Vezměte mě s sebou, pane!" požádala velitele.

Pohl na ni užasle zíral. Od počátku si ji zařadil mezi dítku, dělající rodičům jen starosti; Na práci, kterou dělala, byla až moc hezká. Bylo jí pětadvacet, byla vyšší než on a měla nádherné hnědé vlasy.

Kamkoliv vešla, muži se začínali předvádět a chovat se ztřeštěně. O její přízeň se ucházeli všichni, a to bylo nebezpečné. Proto uvítal, když Karen dala jasně najevo, že si vybrala Gila. Kdoví, co by se stalo, být to někdo jiný, ale na Gila si nikdo netroufal.

„Copak byste tam tak dělala?“ namítl ironicky John.

„Nemusíte se mi posmívat,“ ohradila se Karen. „Totéž, co vy. Pomáhala bych, pokud to bude možné.“

„Měla jste vůbec kdy automatiku v ruce a střelila?“

„Samozřejmě, během přípravy na expedici.“

„Tak dobrá, půjdete s námi,“ souhlasil Pohl.

Olsson se ohlásil interkomem. Byl už u šachty i se zbraněmi. Pohl předal řízení centrály Warrenovi a vyrazil v čele svých lidí. Krueger se už také domluvil s vybranými lidmi z odpočívající směny, a čekal jen, kdy dorazí.

Šachta čtyři byla na jižním okraji centrály. Bludiště chodeb se táhlo ještě dobré dva kilometry, ale celý ten propletenec byl už prozkoumán a zabezpečen. Na třetím poschodí, stejně jako na ostatních až do třináctého, nebezpečí nehrozilo. Číhalo kdesi níž... A na povrchu, kde se tak nepochopitelně odmlčel kapitán Heyder.

1 „Žádný zvláštní plán nemám,“ oznámil Pohl, když byli před šachtou a všichni si rozebrali zbraně. „Nahoře už bude tma. Zůstaneme pohromadě a cestou ke stanovišti strážných budeme používat ruční svítilny. Cokoliv neobvyklého mi budete okamžitě hlásit, jasné?“

Pohl vstoupil do šachty první. Pohybem knoflíku nastavil umělé gravitační pole a byl rychle vynesena nahoru. Vystoupil na povrch dveřmi, kterými se sotva před půlhodinou vrátil z procházky s Warrenem. Ostatní se k němu připojili během minuty. Skutečně už byla tma. Kolem nich se hrozivě zvedaly pobožené zdi a jen nad hlavami viděli úzký pruh šedavé oblohy s několika jasnými body hvězd.

Pohl ztěžka vykročil. Heyderovo stanoviště bylo před zdmi svatyně ve směru k Malkinu. Vojáci tam měli pár přenosných buněk a v jedné z nich také hyperkom. Byl to jediný vysílač na Eysalu, který zajišťoval hyperspojení se Zemí. Jeho ztráta by znamenala, že ztratili spojení nejen se Zemí, ale i se všemi vesmírnými loděmi. Pozemšťanů kdekoli v prostoru.

Je na pováženou, jak špatně nás vybavili na tuhle výpravu, uvažoval Pohl. Příliš spoléhali na to, že Eysalové nám mohou poskytnout vše co potřebujeme, a že v nejhorším budeme moci přivolat pomoc

hyperkomem. Byli si jisti, že tu kromě Eysalu nikdo není, a na možnost vnějšího napadení vůbec nepomysleli, usoudil trpce. John se zastavil. Byli asi dvě stě metrů od vnějšího obvodu svatyně k Pohl se rozhodl vyslat Olssona ještě s jedním mužem na průzkum. Měli postupovat bez světel. Pohl vložil do ucha mikropřijímač a mohl tak slyšet vše, co si povídají. Zanedlouho se Olsson ohlásil: „Jsme u průlomu v severní zdi, pane. Postoupím pár metrů za zeď.“ Vrátil se za pět minut a oznámil, že nic podezřelého neviděl. „Viděl jste stanoviště?“ chtěl vědět Pohl.

„Ne, pane, tak daleko jsem nebyl. Je tma, vidím sotva na krok. Ale krajina je tam otevřená. Nevěřím, že by se tam někdo pokusil ukrýt.“ Máš prostě strach, komentoval to v duchu Pohl, ale kdo by ne, měl? Tma, zříceniny, vítr to vše působilo tísnivě.

„Jděte první, Olssone, znáte cestu,“ rozkázal Pohl.

Olsson obezřetně šplhal přes sutiny a ostatní za ním. Jeho postava se jasně rýsovala proti obloze. Když byli na volném prostranství, Pohl se znovu postavil do čela, v ruce zbraň připravenou k výstřelu. Byla těžká, ale energetický náboj, který byla schopna vyslat, prorážel metr silnou ocelovou desku jako hrudku másla.

Postupovali pomalu, oči postupně přivykaly tmě.

„Proč tak váhavě, doktore? Nějaké obavy?“ zeptala se Pohla Karen, která se náhle ocitla po jeho boku.

Chtěla říct strach, pomyslel si John. „Trochu. Také kvůli očím. Už vidíte lépe?“ odpověděl otázkou.

„Co myslíte, že uvidíme? Černého muže?“

Pohl se nedal její jízlivostí vyprovokovat. „Proč neobšťastníte svými duchaplnými poznámkami někoho jiného?“ otázal se a Karen beze slova zůstala vzadu.

John trochu přidal, protože sám už skutečně viděl znatelně lépe.

Podle jeho odhadu jim zbývalo urazit sotva víc než sto metrů, a přesto ani proti vzdáleným světlům města před sebou buňky vojáků neviděl. Přikázal oddílu zastavit.

„Je velmi podivné, že nevidíme stanoviště,“ řekl. „Potřebuji jednoho dobrovolníka, který půjde se mnou. Co vy, Karen? Vás by to nebavilo?“

„Jsem připravená, doktore,“ odpověděla bez váhání.

„Ostatní zůstanou tady. Kdybychom se do půl hodiny nevrátili, půjdete za námi,“ nařídil Pohl.

„Rozkaz, pane,“ odpověděl Olsson.

Chodby ve čtrnáctém patře byly úzké, takže nezbývalo než postupovat sevřeně a riskovat, že jediný energetický náboj způsobí citelné ztráty. O to víc pospíchali. Cestu od antigravitační šachty až k rozdělovači, odkud se Hyneš naposledy ohlásil, urazili v několika minutách. Odsud měl Loren postupovat na jihovýchod. Ke Gilovu překvapení tu však byly dvě chodby, které se tak daly označit. S těžkým srdcem svůj oddíl rozdělil do dvou skupin. Obě skupiny měly postupovat až k dalšímu rozdělovači a pátrat tam po Lorenově ukazateli. Pokud by jej objevili, měli počkat, a pokud ne, vrátit se a postupovat chodbou za druhou skupinou.

Rádiové spojení nefungovalo. Přenosné vysílačky byly příliš slabé, než aby signál pronikl skalním masivem.

Chodba, kterou postupoval Gil, ústila do dalšího rozdělovače asi po třech stech metrech. Krueger nejdříve vstoupil do kruhové haly sami. Marně však pátral po zelenomodré destičce, Lorenovu ukazateli.

„Nic,“ oznámil ostatním. „Jdeme špatně.“

Hloučkem se prodral Paddie Irish, drobný mužík s deformovanými ústy ještě z dob, kdy sloužil v armádě. Po zranění se překvalifikoval a byl teď platným členem vědeckého týmu. „Mám tu ta kove zařízeníčko, které ukazuje, že tu před nedávném došlo k výboji ke střelbě. Tenhle krám se nikdy nemýlí, doktore,“ prohlásil

„Jaké zařízeníčko?“ zeptal se překvapeně Gil.

„Můj nos,“ odpověděl bez váhání mužík.

„Při vší účtě, Paddie, přece nechceš, abychom spoléhali jen na tvůj nos?“ ohradil se Gil.

Paddie trochu znejistěl, ale neustoupil. „Nevím jak bych to vyjádřil, ale cítím spálený vzduch,“ trval na svém.

„Ale není tu ukazatel a žádné stopy po výstřelu, Paddie. I kdyby byl Loren zabit, výboj by musel zanechat stopu na zdi nebo někde jinde. Jenže tu nic takového není.“

Irish začal zkoumat zdi, podlahu i strop. „Divné, přísahal bych, že se tu střílelo,“ mumlal nevěřící.

Vyrazili tedy zpět chodbou, kterou přišli, ale už v polovině před sebou spatřili světlo. Ani druhá skupina nic neobjevila a teď postupovala za nimi. Gil zaklel. Vypadalo to, že Loren zmizel beze stopy, jako by se vypařil.

„Má někdo nějaký nápad?“ zeptal se bezradně, ale odpovědi se nedočkal. Musel tedy rozhodnout sám.

„Nezbývá než důkladně prozkoumat celé patro,“ konstatoval.

„Rozdělíme se do skupin po pěti a všechny budou důsledně značit svůj postup. Půjdeš se mnou, Paddie! Třeba se tvůj nos ještě osvědčí.“

Jeden z mužů byl vyslán zpět do centrály, aby obstaral mikrokomy přístroje, jaký měl Hyneš jež umožňovaly spojení i přes skalní masiv. Gil zatím udílel rozkazy a rozděloval lidi do skupin. Sotva tyto přístroje měly, skupiny vyrazily do různých chodeb. Měly podle možností postupovat hodinu stejným směrem a potom se vrátit.

„Nechcete přece jen uznat můj nos jako věrohodný přístroj, doktore?“ zkusil to znovu Paddie, ale neuspěl. Gil pro svou skupinu vybral jinou chodbu, než šli dříve. Počítal, že po několika stech metrech narazí na další rozdělovač, ale urazili kilometr, chodba se stáčela stále k severozápadu a rozdělovač nikde. Až náhle zeď po jeho pravé ruce zmizela.

Gil posvítil do otvoru. Nebyla tu sin, nýbrž dlouhý, svažující se prostor. Teprve někde v dálce světlo narazilo na zeď. „Rampa,“ konstatoval suše Gil.

Opatrně vstoupil do otvoru, posunul se k okraji rampy a posvítil do hlubiny. Úzká rampa začínala přímo pod ním v hloubce asi deseti metrů, lomila se v úhlu sto osmdesáti stupňů a končila otvorem ve skalní zdi. V labyrintu to byl obvyklý způsob spojení jednotlivých podlaží, mezi nimiž někdy byl až desetimetrový výškový rozdíl. Má pokračovat do patnáctého patra, o němž zatím vůbec nic nevěděli? Má vůbec právo žádat něco takového od ostatních? Jsou to vědci, nikoliv průzkumníci galaktické armády, uvažoval Gil.

Náhle však spatřil něco, co jeho váhání okamžitě ukončilo. Paprsek světla dopadl na tělo, ležící na rampě. Neviděl muže do obličeje, modrá přilba na hlavě však patřila k výstroji pátračů, kteří postupovali do neprozkoumaných prostor labyrintu. Dnes byl dole jen Hyneš.

„Kupředu! Je tam!“ vykřikl. Rozběhl se dolů a slyšel za sebou dusot ostatních. V běhu narazil na zeď v místě, kde se rampa lomila, otočil se a několika kroky byl u Lorena.

Byl mrtvý, to bylo vidět na první pohled. Energetický náboj mu prorazil hrud'. Nadzvedl ztuhlé tělo a s úžasem zjistil, že na zádech nemá otvor. Celý energetický náboj musel zůstat v těle. Bylo to neuvěřitelné.

„Pomozte mi! Vemte ho za nohy a označte místo,“ rozkazoval chraplavě. „Jdeme zpátky. Paddie, předej rozkaz ostatním skupinám.“

Všichni zpátky."

„Okamžik, doktore! Tohle byste měl vidět," řekl Paddie a kuželem světla ukázal na drobný lesklý předmět nahoře na skále.

Hynesův ukazatel!

„Jak je Loren vysoký a jak vysoko na skalní stěně ukazatel je?" zeptal se Paddie, ale byla to jen řečnická otázka. Ukazatel byl ve výšce přes tři metry. Bylo vyloučeno, aby tam jakýkoli člověk dosáhl.

Karen se náhle zastavila a zeptala se: „Cítíte něco?"

Pohl nasál vzduch nosem a zamumlal: „Něco cítím, ale nechtějte po mně, abych to přesně popsals."

„Právě! Je to takové..., divné," zašeptala Karen.

„Jdeme. K obvodu stanoviště je to sotva dvacet metrů," rozkázal tiše Pohl a vykročil. Náhle ho však polilo horko a na čele mu vyrazil pot. Chtěl se zeptat Karen, zda to cítí také, ale zakopl a stěží se udržel na nohou. Přikryl svítilnu rukou a posvítil si pod nohy.

Ke svému překvapení uviděl jakousi skelnou hmotu a nedůvěřivě si na ni sáhl. Byla tvrdá jak vypadala, a horká. Nebylo však pochyb, že vznikla z měkké prsti, ležící všude kolem. Narovnal se a posvítil před sebe.

Sklovitá hmota tvořila kruh asi sto metrů v průměru. Zabírala přesně plochu, na níž kapitán Heyder zřídil své stanoviště a kde stály buňky vojáků.

Kužel světla vzápětí dopadl na jakýsi kovově lesklý předmět asi dva metry vysoký, tvarem připomínající pyramidu. Bezpečnostní schránka, v níž byl umístěn hyperkom! Jen ta odolala žáru, který zničil kapitánův tábor, byla však také deformovaná a bylo jisté, že vysílač je zničený.

Nepřátelský útok musel být náhlý a zničující. Heyder ani nestačil vyhlásit poplach. Navzdory horku Pohla zamrazilo. Jejich zbraně byly dětskými hračkami ve srovnání s tím, co bylo použito tady. Prudce se otočil, popadl Karen za ruku a rozběhl se k ostatním. Warren, Pohl a Krueger seděli ve spojovací ústředně, ale zády k pultům. Bylo ticho, žádný provoz. „Musíme všechno probrat ještě jednou," zahájil poradu Pohl. „Třeba nám něco uniklo. Opakujte svou zprávu, Gile!"

Gil vše vylíčil do nejmenších podrobností a šéfové ho napjatě poslouchali. Warren byl šéfpsycholog, Pohl vedl výzkum. Hodnostně si byli rovni. V expedicích se tento systém dvou šéfů používal

odedávna. Warren však působil autoritativnějším dojmem. Jeho velká hlava a šedivá hříva mu dodávaly vzhled moudrého kmeta, ačkoliv mu bylo padesát.

„Paddie měl tedy zřejmě pravdu," prohlásil Warren, když Gil skončil. „Veškerý energetický náboj absorbovalo Lorenovo tělo a nezůstaly po něm stopy. To znamená, že jde o zbraň malé účinnosti. To je pro nás výhoda."

„Jistě," souhlasil zmateně Gil.

„Pak tu máme tu věc s ukazatelem," pokračoval ve svých úvahách Warren. „Byl umístěn tam, kam Loren nemohl dosáhnout, a je nesmyslné předpokládat, že by tam po něčem šplhal. Musel ho tedy umístit náš neznámý."

„Obdivuhodná logika," poznamenal trochu posměšně Pohl. „Jak velká tedy ta bestie musí být?"

„Jen něco přes dva metry," odpověděl klidně Warren.

„Ale proč by někdo tahal Lorenovi ukazatel z kapsy a potom ho tam umístit? Vždyť..."

Warren však Gila nenechal domluvit. „Jen ne tak rychle! Neznámý Lorenovi nic z kapsy nevyndával. Zabil ho jinde pravděpodobně tam, kde Paddie něco cítil kde už Loren stačil umístit svůj ukazatel. Protože by nás nasměroval k jeho skryšči, odstranil ho; stejně jako tělo; a oboje přemístil jinam, aby by nás svedl ze stopy. Pospíchal však, aby nenarazil na někoho dalšího, a tak věc nedomýšlel. Umístit ukazatel na stěnu, jak to viděl u Lorena, ale příliš vysoko. Potom se co nejrychleji vrátil do svého úkrytu."

„To беру," prohlásil tentokrát vážně Pohl. „Loren by nezměnil směr, aniž by to ohlásil, a jeho tělo se našlo na severozápad od místa posledního hlášení, kde řekl, že pokračuje na jihovýchod. Zaměříme se tedy na rozdělovač, kde Paddie cítil střelbu. Než však zorganizujeme další akci, probereme si ještě zničení Heyderova stanoviště."

Potom Pohl podal stejně zevrubnou zprávu jako Gil. „Bohužel je stěží možné pochybovat, že Heyderovo stanoviště zničil týž původce, který zavraždil Lorena. V tom případě ovšem není Lorenova smrt žádná nešťastná náhoda. Neznámý se plánovitě připravuje na naše zničení," uzavřel.

„Zbývá otázka, jak nepřítel zničil stanoviště," poznamenal Warren.

„Heyder ani nestačil vyhlásit poplach,"

„Ke zničení muselo dojít nejméně tři hodiny předtím, než jsme tam dorazili," řekl zamyšleně Pohl. „Tedy ještě před naší procházkou."

Během ní jsem se díval na město. Byl tam klid. Víme, jak jsou Salónové pověřiví a citliví na vše, co se týká svatyně, ale zřejmě nic nepostřehli. Soudil bych proto na baterii infračervených laserů. Záření je neviditelné a lidé by byli zničeni okamžitě. Někáká záře by mohla vzniknout pouze při tavení odolných materiálů, ale my víme, že buňky byly postaveny z umělých hmot s malou odolností. Pouze kovy se mohly rozžhavit dobře, ale ani to by z města nebylo vidět."

„To by však znamenalo, že proti nám stojí dobře organizovaný a vyzbrojený nepřítel," zděsil se Gil.

„Obávám se, že je to tak," odpověděl trpce Pohl.

„Kde ale vězí, paríe? Baterii infračervených laserů přece nejde strčit do kapsy! Musí zůstat nějaké stopy..."

„Byla tma," přerušil Gila Pohl. „Musíme se tam podívat za denního světla. Víc mi vrtá hlavou, jaké bytosti to na nás útočí. Nikdo ze známých obyvatel Eysalu to být nemůže, takové zbraně nemají. Možná, že jde o nový druh."

Gil Krueger ležel ve tmě na posteli ve své ubikaci a znovu a znovu v duchu probíral všechny události posledních hodin. Určitě to vše mělo souvislost s labyrintem. Podzemní labyrint a svatyně byly výtvoř dvou různých civilizací: staré, vyspělé, která se zavrtala do země, a nové, mladé a bujaré, pyšné na své obrovské okázalé stavby na povrchu.

Labyrint musel být vybudován v době, kdy se Salónové na povrchu Eysalu ještě oháněli kyji. Časem se ovšem zmohli, podrobili si tučet dalších národů a vybudovali největší eysalskou říši. Vystavěli svou nádhernou svatyni...

Potom stroj z labyrintu způsobil onen gravitační šok, který rozmetal vajíčka kovobylek po bezpočtu světů, kde se díky svým rozmnožovacím schopnostem okamžitě přemnožily, zaplavily napadené planety a nezastavily se, dokud nesežraly vše, co jim mohlo sloužit za potravu počínaje kovy a konče mechy. Z jejich výměšků povstali červouni a molkek, podivuhodná hmota, která obalovala některé planety na milimetr silnou vrstvou. Červouni začali opět pokládat vajíčka, z nichž se po určité době opět vylíhly kovobylky, nebo byli odvezeni podivnými asymetrickými vesmírnými koráby, které odvážely nejen je, ale ve velkém nakládaly i molkek.

•!

Červouni byli inteligentními bytostmi, ale trvalo dlouho, než to armáda Impéria zjistila. Několik jedinců bylo zajato a vyslechnuto.

Ukázalo se, že se obávají bytostí z kosmických lodí, které je odvázejí, jež nazývali Gila vyrušilo zaklepání a ve dveřích se objevil Paddie. „Můžu dál?“ zeptal se.

„Jen pojd', Paddie! Co se děje?“

„Jen mě tak napadlo, že Loren měl na hlavě přilbu, když jsme ho našli. Podíval se někdo na záznam z kamery?“

Gil vyletěl z postele jako střelený. Za deset minut už oba seděli ve fotochemické laboratoři a Gil vkládal do přístroje film z mikrokamery na Lorenově přilbě. „Ještě deset minut, Paddie, a pak třeba budeme moci podat Pohlovi zprávu,“ řekl.

Nastalo hrobové ticho. Minuty se nekonečně vlekly, dokud se na přístroji nerozsvítilo zelené světlo, oznamující, že film byl vyvolán a zvětšen. Gil jej vyndal a vložil do promítačky.

Na zdi se objevil dobře známý obraz chodeb labyrintu, ozářených ruční svítilnou. Pak obraz rozdělovače a vchodů do jednotlivých chodeb, i ukazatel, umístěný u příslušného vchodu. Znovu chodba a další rozdělovač. . .

Gil jej poznal. Místo, kde Paddie něco cítil. Gil skoro nedýchal. Ted' to muselo přijít! Obraz však náhle ztmavl, byl velmi nezřetelný.

Loren zřejmě otočil hlavu, ale svítil ještě někam jinam. Na tmavém pozadí se přece jen objevila jakási postava. Byla tak obudná, až Gil vykřikl hrůzou. Vyskočil a málem převrhl židli.

světlo, Paddie, a okamžitě běž pro Pohla!“ vykřikl.

Pohl působil klidně a vyrovnaně jako vždy, i když ho právě vytrhli ze spánku zprávou o nějaké příšeře. Ani on se však neovládl, když ji uviděl. „To je neuvěřitelné!“ zvolal.

Na první pohled vypadala ta nejasně se rýsující postava jako drobná, dokonce křehká, ale byl to klamný dojem. Pohl si porovnáním s operami chodby ve stejné vzdálenosti uvědomil, že musí být přes dva metry vysoká. Dojem subtilnosti pak vyvolávala zřetelná členitost těla. Úzká ramena byla zhruba ve stejné výši jako u vysokého člověka. Odtud vybíhal překvapivě tenký hadicovitý krk, který jakýmsi zázrakem udržel cosi, co připomínalo plochou polévkovou mísu, přiklopenou jinou mísou obrácenou dnem vzhůru. Tato hlava mohla mít asi půl metru v průměru, na výšku však asi píd'. Tvor měl krátké a silné nohy. Z ramen vyrůstaly normálně dlouhé páže. Jednu měl volně svěšenou, kdežto druhá byla ohnutá. Pohl neviděl ruku, ale nebylo pochyb, že ruka držela zbraň, která

usmrtila Lorena.

Záběr musel být pořízen zlomek sekundy před jeho smrtí, a Loren tak vlastně i ve smrti ještě pomohl svým kolegům.

„Ted’ aspoň víme, jak ty potvory vypadají. Díky, Paddie,” pronesl s povzdechem Pohl.

„Co tomu říkáte, pane?” zeptal se Gil a rozsvítil.

„Doprovady nevím, co říct. Na můj vkus vypadají ohavně, sami sobě se ale patrně líbí.”

„To jsem nemyslel. Napadá vás, kdo by to mohl být?”

„Z vašeho tónu soudím, že vás už něco napadlo. Tak ven s tím!” řekl Pohl s patrným zájmem.

„Myslím na takzvané bohy,” oznámil horlivě Gil.

„Máte samozřejmě pravdu,” souhlasil Pohl a Gil pochopil, že šéf na to přišel už dávno. Chtěl přece jen něco říci, ale v chodbě zavyla siréna. Poplach!

Dveře do ústředny byly otevřené, Olsson je přidržoval. Pohl vrazil dovnitř a spatřil na židli zhroucenou postavu, svírající v ruku zbraň. Obličej i šaty měla pokryté silnou vrstvou prachu a písku, takže John muže sotva poznal. „Heydere, člověče! Jak... Mluv přece!” vyjechl.

Heyder se konečně pohnul, zastrčil zbraň a sáhl po balíčku cigaret na stole. Pomalu si zapálil a chraplavě promluvil: „Moc toho nevím. Vyšel jsem si na procházku k městu a už jsem se vracel, když se vzduch přede mnou začal podivně třpytit. Pak něco bouchlo, jako kdyby na zem spadl z velké výšky nějaký velmi těžký předmět. Potom mě zaplavila vlna horka k udušení a na okamžik jsem spatřil, jak něco na stanovišti vzplálo a zhaslo. Potom jsem viděl žhnout pouzdro hyperkomu. To trvalo jen pár sekund. Lidé na stanovišti neměli šanci. Vypadalo to na zásah termických děl odněkud ze zřícenin. Ke stanovišti jsem se nemohl přiblížit, ale rozhodl jsem se pokusit zjistit něco ve zříceninách.”

Kapitán potáhl z cigarety a pokračoval: „Brzy jsem ale viděl, že neznámí nemají v úmyslu připustit, abych strkal nos do jejich záležitostí. Začali po mně střílet, tentokrát z běžných zbraní. Mají však malý dostřel, a tak mi jen poškodili kombinézu. Ale k vám jsem se dostat nemohl. Začal jsem se plížit podél svatyně, ale oni byli všude. Kdykoliv jsem se snažil přiblížit, začínala střelba nanovo. Naštěstí mají mizernou mušku. Přesto mi trvalo několik hodin, než jsem se už v hluboké tmě dostal do svatyně. Uvnitř však hlídali antigravitační šachty a tak jsem se nakonec dostal dolů po nějaké polozřícené

rampě."

„Takže ty neznámé jste neviděl?" zeptal se Pohl.

„Ale ano, jenže když je popíšu, nebudete mi věřit," řekl Heyder a chtěl pokračovat. Pohl ho nepustil ke slovu a sám popsal postavu, zachycenou Lorenovou kamerou.

„Vy jste je viděli?" vyhrkl překvapený kapitán.

„Viděl je Hyneš, než ho zabili. Zachytil jednoho svou kamerou," upřesnil Pohl. Za jeho zády se ozvalo vzrušené mumlání. Ani si neuvědomil, že se v ústředně a na chodbě před ní shromáždil celý tým.

Pohl se otočil a velitelským gestem přiměl všechny zmlknout.

„Všichni ty záběry uvidíte, ale teď máme důležitější věci na práci," prohlásil rozhodně. „Musíme si uvědomit, že stojíme proti nepříteli, který je odhodlán vypudit nás z labyrintu za každou cenu, kdežto my jsme odkázáni jen sami na sebe. O vojenskou ochranu jsme přišli a nemáme spojení, kdežto nepřítel pravděpodobně dostává posily zvenčí. Proto okamžitě přistoupíte k plnění rozkazů." Pohl se odmlčel, než začal určovat konkrétní úkoly.

„Gil se s deseti lidmi podívá na povrch a zjistí, jaká je tam situace. Warrene, vyberte pět odborníků a prozkoumejte skladiště! Musíme najít vše potřebné k sestrojení nového hyperkomu. Kapitáne Heydere, vy převezmete velení v centrále a zajistíte její obranu. Zbraní máme dost pro všechny. Ponechám vám tu dvacet mužů."

„Ale co budete dělat vy?" podivil se kapitán.

„Chci si vysloužit metál," ušklíbl se John. „Někdo se musí podívat na tu skrýš ve čtrnáctém patře. Potřebuji patnáct dobrovolníků. Eh, Gile... Berete s sebou tu svou krásku?"

„Ne, pane, tady dole je bezpečněji," odpověděl Gil.

„Správně, ani bych vám to nedovolil. Pohled na ni by vaše muže rozptyloval," řekl John a podíval se na Karen, která stála u zdi a vypadala, že v příštím okamžiku vybuchne. „Ale nemylte se! Tady není o nic bezpečněji než jinde. Ti bozi jsou vyzbrojeni mnohem lépe než my a nebudou šetřit centrálu jenom proto, že tu máme největší palebnou sílu. Mohou nás napadnout kdykoliv a kdekoliv." Gil použil k výstupu antigravitační šachtu I, kterou používali jen zřídka. Měl na paměti, co říkal Heyder o hlídání šachet. Jistě se soustředili na ty nepoužívanější.

Přesto když otevřel dveře ve druhém patře, nejdříve jen opatrně posvítil ven, než ze šachty vykročil. Nic podezřelého neviděl, a když

vyšel do chodby, nic se nestalo. Proč? Gil si uvědomil, že veškeré domněnky o postupu „bohů“ jsou neopodstatněné, protože zatím zhola nic nevědí o způsobu jejich uvažování.

Ani v prvním patře neshledali nic podezřelého. Začínal věřit, že všechny události posledních hodin byly jen noční můry. Byl už skoro nahoře a nabýval jistoty, že za pár minut Pohlovi ohlásí, že ve zříceninách není ani stopy po nepříteli. Náhle ve tmě šachty zazářilo jasné světlo.

Světlo se zvětšovalo a nabývalo s neuvěřitelnou rychlostí na intenzitě. Vlna horka udeřila Gila do obličeje a donutila ho zakrýt si tvář rukama. Ve zlomku sekundy bylo vedro k udušení. Něco ho prudce udeřilo do břicha. Náraz byl tak prudký, že byl odhozen dolů navzdory umělému gravitačnímu poli. Oslňující světlo, žár, náraz to vše ho skoro ochromilo. Trvalo mu několikanasobně déle než obvykle, než připravil automatiku k palbě. Konečně dokázal vystřelit. Výstřel zaburácel šachtou a zasáhl strop. Impulz rozdrobil kámen a dolů se sesypala sprška rozžhavených úlomků, než je gravitační pole zastavilo a začalo tlačit zpět ke stropu. Zpětný náraz výstřelu ho odhodil ještě hlouběji k těm, kteří stoupali za ním.

„Střílejte nahoru!“ zaječel Gil a stále padal kolem svých mužů, přitisknutých na zdech šachty, aby mu nestáli v cestě. Náhle ho napadlo, že nepřítel je vůbec nemusí likvidovat po jednom, že mají mnohem účinnější a jednodušší možnost. Že je to dosud nenapadlo, vyplývalo patrně z toho, že se tu moc nevyznali. Museli to však co nevidět pochopit.

„Zpátky! Všichni zpátky! Pokuste se dosáhnout prvního patra! Držte se při zdech!“ rozkřikl se Gil.

Někdo se však přesto pokoušel prodrat kolem Gila nahoru. Byla to zbytečná, sebevražedná odvaha. Gil muže strhl k sobě a opět vystřelil nahoru, aby urychlil svůj sestup. Shora už nikdo nestřílel a Gil tušil, co to znamená.

První vlna žáru pominula, ale několikrát zasažený strop šachty, rozpálený dobřela, teď vyzařoval absorbovanou energii a teplota, opět začala rychle stoupat. Gila nesnesitelně pálily oči a měl pocit, že mu někdo strčil hlavu do pece. Cítil, že už to dlouho nevydrží. Naštěstí ho od prvního patra dělilo už jen pár metrů.

Clonou slz v předrážděných očích viděl několik svých mužů na plošině prvního patra, a vzápětí se v šachtě zvedl víchr. Horký vzduch ze šachty se začal mísit se studeným z chodeb prvního patra.

Dveře tedy už byly otevřené. Muži mu mizeli z dohledu, až zůstal v šachtě sám.

„Vypněte pole, k sakru!“ slyšel někoho zařvat.

Gil věděl, že by to znamenalo katastrofu. Jen umělé gravitační pole teď drželo strop šachty. Jakmile by bylo vypnuto, strop by explodoval a šachtou by se řítila lavina rozžhaveného kamení. Pokusil se vykřiknout, ale z vyprahlého hrdla nevyšel ani hlásek.

Zoufalství mu však dodalo sil. Prudce se odrazil od stěny šachty a dopadl na plošinu prvního patra. Po čtyřech se dosoukal do výklenku u dveří a náhle uslyšel: „Vypnuto!“

V příštím okamžiku vše přehlušil strašlivý rachot a všichni s hrůzou zírali na řítící se lavinu rozžhaveného kamení. Gil se pomalu zvedl. „Můj Bože!“ zasténal kdosi, když rachot ustal a muž si posvítíl do pobořených šachty.

„Příště přemýšlejte dřív, než něco uděláte,“ zaskřehotal Gil a nepoznával vlastní hlas. „To pole bylo jediné, co drželo strop šachty pohromadě.“

„Tohle jsme nechtěli... Mysleli jsme, že vám to pomůže při sestupu,“ ospravedlňoval se kdosi za jeho zády.

„Zapomeňte na to. Byl to zkrat, to se stane každému.“

„Proč jsme ale vůbec sestoupili sem?“

„Především proto, že se svými zbraněmi na nepřítelé pravděpodobně nestačíme,“ začal Gil, ale nějaký zlostný hlas ho přerušil.

„Pravděpodobně, asi... Stále dokola! Proč sakra jednou nezkusíme, jak to ve skutečnosti je?“

„Řekl jsem především, ale jsou tu i další důvody,“ namítl Gil. „Dejte mi něco těžkého, co můžete postrádat.“

„Bude stačit šroub?“

„Samozřejmě. Teď pojd'te za mnou,“ řekl Gil a vzal podávaný šroub. Dveře byly stále ještě otevřeny a Gil došel až na kraj plošiny. Ostatní za ním.

„Pole je teď na neutrálu, že?“ zeptal se. „Když teď hodím šroub do šachty, měl by zůstat viset. Je to tak?“

Odpověď mu bylo souhlasné mručení. Gil natáhl ruku se šroubem do volného prostoru a pomalu pustil. Šroub okamžitě zmizel v hlubině. Padal jako kámen do studny. Světla svítilen ho zachytila jen na zlomek sekundy. Gil se otočil a opět vyšel do chodby. Rozhlédl se po ostatních a tiše řekl: „Když chce někdo zničit nepřítelé, stoupajícího gravitační šachtou, stačí mu zrušit umělou gravitaci.“

Výsledek jste viděli. Bohové nejsou hloupí."

Všichni stáli zaraženě a sklíčeně. Gil přejel očima jednoho po druhém a potom prohlásil: „To mění celou situaci. Přesvědčili jsme se, že nepřítel je rozhodnut nepustit nás na povrch. Nemáme dost sil, abychom se pokusili probít. Musíme se tedy vrátit do třetího patra po rampách."

„Jo, kdepak jsou ty staré dobré časy," řekl zasněně Kal Jennings. „Pamatuješ na ta vyprávění o prvních výpravách, kdy každý den přinášel něco nového? Nové světy, nové bytosti, nové poznatky a taky nové zápasy, urputné boje kdepak to všechno je? Sloužím už tři roky a stále vidím jen tmou posetou hvězdami. Stále říkám do hyperkomu stejná slova: ‚Mary T pro Relais XXVI. Na palubě vše v pořádku. Konec.‘ To je vše, co nám může služba nabídnout." Ve velínu byl spolu s poručíkem Jenningsem jen navigátor Fred Winsell. Na rozdíl od skoro dvoumetrového hubeňoura Kala byl Fred spíše podsaditý. Měl s tím dokonce potíže, když se hlásil na akademii.

„Co chceš, Kale?" zareagoval líně. „Jsi důstojníkem na vesmírné lodi, v končinách, o kterých se normálnímu smrtelníkovi ani nesnilo, navštívil jsi tisíc cizích světů a Mléčnou dráhu vidíš zvnějšku. Jsi na strážní a prokazuješ vlasti neocenitelné služby. Měl bys být hrdý a spokojený."

„Kecy!" zavřel Kal. Podíval se na hodinky, otočil se na otáčecí židli k pultu a vzal mikrofon hyperkomu. Byl čas, aby odříkal svou formulku.

„Mary T pro Relais XXVI. Na palubě vše v pořádku. Konec." Pronesl to pomalu a zřetelně.

Pohl dovedl své lidi až k rozdělovači, kde Paddie „ucítil výstřel". Cestou dostal Gilovo hlášení a zamrazilo ho při pomyslení, že je před chvílí mohli nepřátelé všechny pohrbít v bezedných hlubinách šachty 4. Nestalo se to snad tuto šachtu sami používali. Pohla se zmocnil chladný vztek. Zuřil nad bezohledností cizinců i vlastní bezmocností.

'Zastavil svou skupinu a rozhlédl se po lidech. Vypadali jak se cítili: měli strhané obličeje, nervózní prudké pohyby a v očích strach. Jen Karen se usmívala.

„Gil se vrací do centrály, Karen," řekl John. „Nechtěl jsem vás, vnutila jste se mi. Pokud chcete, můžete se vrátit. Jeden muž vás doprovodí, víc postrádat nemohu."

„Nedělejte si starosti, doktore," odmítla tuto nabídku Karen Isotová rezolutně. „Obdivuji vaši strategii a nenechám si ujít příležitost pozorovat vás v akci."

„S vámi není rozumná řeč," odsekl Pohl a otočil se.

„Něco tu mám!" zvolal Paddie. Klečel u severní stěny rozdělovače a ukazoval na něco asi osmdesát centimetrů nad zemí. Tvářil se vítězoslavně, jako by objevil Ameriku.

„Co je to, Paddie?" zeptal se Pohl a prohlížel si nejasnou čmouhu na kameni. Ostatní se srotili kolem nich.

„Zbytek lepu z ukazatele," vysvětlil Paddie.

„Zase máš pravdu," přiznal neochotně Pohl.

„Byl jsem si jist od začátku," vytahoval se Paddie.

„Loren chtěl pokračovat protější chodbou," řekl Pohl a vykročil. „Vy počkejte! Nesmíme riskovat všichni."

Nejdříve si do chodby posvítíl. Až k ohybu asi o padesát metrů dál byla prázdná. Náhle měl pocit, že se mu půda pod nohama nepatrně chvěje. Nebyl si tím však jist.

„Potřebuji dva muže na průzkum dalšího úseku," zavolal přes rameno. Kroky se ozvaly okamžitě. Pootočil se a uviděl Karen a Paddieho.

„Řekl jsem dva muže," zavrčel Pohl a položil důraz na poslední slovo. „O dívkách nebyla řeč!"

Karen bojovně vystrčila bradu a prohlásila: „Nerozčilujte se, doktore! Raději se otočte a podívejte se na ty zbabělce. Ostatně nikdo Jiný se vám nepřihlásil."

Pohlovi stačil jediný pohled, aby zhodnotil situaci. „Zatraceně, má pravdu! Coburne, převezmete velení a počkáte s ostatními tady. Na to vám snad odvaha stačí."

Coburn se díval do země. Pohl vkročil do chodby. Karen a Paddie ho následovali s určitým odstupem. Zbraně připravené ke střelbě svírali v rukou. Pohlova svítilna jasně ozařovala chodbu až k ohybu. Těsně před ohybem se Pohl na okamžik zastavil. Potom udělal rychlý dlouhý krok a posvítíl do dalšího úseku. Také ten byl prázdný. O třicet metrů dál však překvapivě končil neporušenou skalní stěnou.

„Slepá ulička!" zvolal překvapeně Pohl.

Paddie se k němu připojil a nedůvěřivě kroutil hlavou. „Tady něco nehraje, cítím to," mumlal.

„A copak to je?" zeptala se posměšně Karen.

„Ted' to nemyslím doslovně," odsekl uraženě Paddie.

„Může mít pravdu, musíme se na to podívat zblízka," rozhodl Pohl a rychle vyrazil k zadní stěně. Pečlivě ji prozkoumali, potom si prohlédli i zdi chodby, ale nikde neobjevili žádnou rýhu, ani náznak maskovaných dveří.

Paddie si dřepł na zem a špičkami prstů začal přejíždět po podlaze v místech, kde svírala pravý úhel se zdí. Zklamaně se zvedl a požádal Pohla: „Mohl byste mě vzít na ramena, šéfe?"

„Ale beze všeho," souhlasil John. Když byl nahoře, Paddie pokračoval ve stejné činnosti i u stropu.

„Tady je to!" vykřikl za chvíli radostně.

„Co?"

„Nevím. Nerovnost. Uvidíme... Tak!"

John a Karen uskočili tak rychle, že Paddie ztratil rovnováhu a spadl na zem. Zeď před nimi se začala pohybovat. Odsunula se stranou a před nimi se otevřel vchod do oslnivě osvětleného prostoru, který se zdál obrovský.

Paddie si přikryl oči rukama a díval se jen mezi prsty, aby ho světlo neoslepovalo. Potom se přitiskl ke zdi a udělal dva kroky dopředu.

„U všech rohových!" vykřikl.

*

John začal pomalu také rozeznávat detaily. Před vchodem byl asi dva metry široký ochoz, oddělený nízkým zábradlím od prostoru za ním. Intenzivní světlo přicházelo zdola a znemožňovalo rozeznat cokoliv dalšího, až na zeď v dálce, po které se pohybovaly obrovské stíny.

Pohl vykročil a chopil se zábradlí. Bylo tu horko. Pot mu stékal po Čele. Zavěsil svítilnu na opasek a pevněji sevřel zbraň. Podíval se dolů, ale byl oslněn a pochopil jen to, že tu je obrovská hloubka.

Stěna prostoru byla zakřivená a ochoz vedl podél ní, kam až dohlédl.

Hladký strop byl asi čtyři metry nad ním a světlo se od něj odráželo.,

„Vypadá to na raketodrom," nadhodila Karen.

„Ano, nebýt toho světla. Prostor je, zdá se, cylindrický, o průměru nejméně dvě stě metrů," uvažoval Pohl. „Hloubku těžko odhadnout, ale nejspíš pár kilometrů. Cítíte ten žár?"

„Aby ne! Jsem celý mokrý," ozval se Paddie.

„Spalovací komora," řekl John spíš pro sebe.

„Magnetohydrodynamický generátor. Pokud chce někdo vybudovat velké zařízení, zajištění bezpečnosti provozu ho stojí víc než samotné zařízení. Proto je tenhle prostor ideální."

„Nesmysl!" vykřikla neuctivě Karen. „Fúze v otevřeném prostoru?"

Ale to bychom už byli upečení!"

Pohl se jen usmál. „Fúze lehkých jader produkuje jen nepatrné gamazáření, vzácná vědkyně. Malá gravitačně mechanická clona a je po nebezpečí. Docela prosté. A známe konečně odpověď na otázku, která mě už dlouho trápí: odkud berou božové energii. Dosud jsme nikde neobjevili generátor, který by mohl způsobit gravitační šok. Teď ho tedy máme..."

Slovo mu vzal paprskomet. Nad hlavou mu prolétl energetický náboj a současně Paddie zařval: „Tam! Palte!"

John se prudce otočil a uviděl bytost s úzkými ramínky, mísovitou hlavou a těžkou zbraní na předloktí sotva deset kroků od sebe.

Paddie mířil dobře. John viděl, jak se nestvůrná bytost otočila, přepadla přes zábradlí a řítila se do hlubin. Slyšel pronikavý, cvrčivý zvuk. Jen podvědomě zaznamenal, že cizinec neměl nic podobného skafandru či podobnému ochrannému oblečení, ale jakousi lesklou vrstvu po celém těle. Molkex, blesko mu hlavou, ale na uvažování nebyl čas.

Cizinec nebyl sám. Skočil ke zdi a spíš hodil než strčil Karen do chodby. Potom vystřelil. Nepřítel rozhodil paže ve snaze něčeho se zachytit a upustil zbraň. Ale John nespustil prst ze spouště a nestvůrné křehké tělo se zhroutilo. Vzápětí se cizinec zvedl, ale další zásah mu připravil stejný osud jako jeho druhovi.

Ochoz byl prázdný, kam John dohlédl.

„Vzduch je čistý, byli jen dva," řekl Paddie.

Pohl si oddechl, ale hned nato rozkázal: „Odněkud sem museli přijít. Musí tu být další vchod. Jdeme!"

Ve vchodu se objevila Karen. „Děkuji. Zaváhala jsem, příště se to nestane," řekla, ale znělo to suše.

Společně vykročili po ochozu. Od propasti je dělilo jen nízké zábradlí a John se cítil nesvůj. Náhle ho něco napadlo. Otočil se na Paddieho. „Příště miř na hlavu. Mají tělo chráněné molkexem. Cítí jen náraz, zranit je nemůžeme."

„Jo, všiml jsem si. Jenže hlava se jim taky tak divně leskne," namítl Paddie. „Nic bych za to nedal, že si na ty mísy, co mají místo kebul, navlékají nějaké molkexové návleky. Nejsou hloupí, aby si hlavu nechali nechráněnou."

„Když už mluvíme o hlouposti," navázala Karen, „Heyder si všiml, že jejich paprskometry při krátké dávce naše kombinézy neprorazí. Takže tělo máme chráněné, pokud zareagujeme dost rychle. Ale co hlava? Jak říkáš nejsou hloupí a brzy na to přijdou. Nejsme snad

hloupí my?"

Pohl se nedal vyvést z míry. „Snadná pomoc. Zavoláme Coburnovi, aby nám donesli skafandrové přilby. To bude dostatečná ochrana."

Vyndal z kapsy mikrokom, ale z toho se ozval zoufalý křik: „Utíkejte! Pryč! Útočí ze všech stran!"

Musela tam být pěkná mela. Z přijímače se linul křik, praskání paprskometů, dupot nohou. Hlas, který křičel přímo do vysílačky, nepatřil Coburnovi. Potom ji zřejmě někdo pustil. Kroky a křik se vzdalovaly, o to slyšitelnější však byly cvrčivé zvuky, které slyšeli před chvílí.

„Andy?" řekl tiše do mikrofону. Odpověď nedostal, ale cvrkot ustal. Měli spojení s bohy.

Paddie a Karen se na něj vyděšeně dívali a Pohl musel vynaložit veškeré úsilí, aby jeho hlas zněl klidně. „Andy je nejspíš mrtev.

Přepadli naše a zahnali je. Jsme odříznuti."

Až v centrále Gil zjistil, že dostal zásah do břicha, ale energetický náboj jeho kombinézu neprorazil. Jen černá skvrna svědčila o zásahu. Rozhodl se, že si při dalších akcích vezme také přilbu. Sklo průzoru nebylo dostatečnou ochranou, ale větší část hlavy byla v bezpečí.

O čtvrt hodiny později dorazili do centrály lidé z Pohlovy skupiny. Vypadali, jako kdyby právě prošli očištěm. Hystericky křičeli a mávali rukama. Gila se zmocnila panika. Už věděl, že Karen šla s Pohlem, ale mezi navrátilci nebyla.

Všichni se nahrnuli do ústředny a křičeli jeden přes druhého, dokud kapitán Heyder divoce nezařval a neuchopil jednoho muže pod krkem. „Ticho! Mluvit bude jeden! Co je?"

„Polovina skupiny zničena. . . Stovky nepřátel. . . Těžké zbraně. . . Hrůza," vyrazil ze sebe muž a rozvzlykal se.

„Je tu někdo, kdo je schopen podat souvislé hlášení?" zařval kapitán vzteky bez sebe.

Hlouchkem se protlačil muž v potrhané kombinéze s ošklivě vypadající spáleninou na tváři. „Dorazili jsme k rozdělovači, kde zahynul Hyněš," začal rychle, ale klidně. „Pohl, Paddie a Karen vyrazili na průzkum dalšího úseku. My jsme měli čekat, velení měl Coburn. Asi čtvrt hodiny po Pohlově odchodu nás cizinci přepadli. Vyrazili snad ze všech chodeb najednou. Nemyslím, že by jich byla stovka, ale několikánásobně víc než nás určitě. Naše palba nebyla účinná. Dali jsme se na útěk jedinou prázdnou chodbou.

Pronásledovali nás jen váhavě. Dorazili jsme k nějaké šachtě, kterou jsme vystoupili sem. Jaké máme ztráty, nevím. "Byl tam takový zmatek, že nevím, zda někdo chybí."

„A co je s Johnem a ostatními?" zvolal zděšeně Gil.

„Nevíme," zněla stručná odpověď.

„Kapitáne, hlásím se na průzkum!"

„Cože? Vy sám, Gile?" užasl Heyder.

„Zdá se, že skupinové akce nepřinášejí úspěch. Ostatně tady bude zřejmě zapotřebí každého muže."

„Dobrá, vezměte si mikrokom a jděte," souhlasil Heyder.

„Ještě něco, kapitáne! Ať lidé nosí přilby, vyplatí se to," řekl Gil na odchodu.

„Vracet se nemá smysl, nepřátelé jsou v přesile," prohlásil rozhodně Pohl, když viděl, že Karen chce promluvit. „Naši uprchli a my tím nikomu nepomůžeme. Tady jsme v ohnisku dění a odsud máme daleko větší šanci vyřešit celou záležitost, než odkudkoli odjinud."

„Vy jste šéf," řekla suše Karen.

„Já vím, co vás trápí," pokračoval John. „Chtěla byste podat zprávu Gilovi, ale mikrokom použít nemůžeme. Mají Coburnův přístroj a mohou nás zaměřit."

„Taky mě to napadlo," šeptla Karen. „Přesto díky."

Pokračovali dál po ochozu. Po dvaceti metrech narazili na otvor v podlaze asi půl druhého metru v průměru. John poklekl a chtěl se do otvoru podívat. Sotva se však naklonil, pocítil závrať, vyvolanou umělým gravitačním polem. Musel zavřít oči, než byl schopen podívat se znovu.

O deset metrů níž byl úplně stejný ochoz. John se zvedl. Na stěně nad otvorem byla deska se třemi tlačítky. Očekával to. „Volná gravitační šachta," konstatoval. Vyndal z kapsy žvýkačku a hodil ji do otvoru. Zůstala nehybně viset ve vzduchu. Zmáčkl spodní tlačítko a očekávaný efekt se dostavil. Žvýkačka začala zvolna klesat. „Za mnou," rozkázal Pohl a snesl se na dolejší ochoz. Paddie a Karen ho následovali. Pohl přepnul šachtu zpět na neutrální, rozhlédl se a uviděl další otvor o pět metrů dál.

„Určitě bychom tady někde objevili vchod do labyrintu, ale navrhuji, abychom pokračovali v sestupu těmito šachtami. Tajemství je ukryto dole," řekl John.

Karen a Paddie jen přikývli. Byl to divný pocit, sestupovat vzduchem vedle zářícího kotle, ale jak se dostávali z ochozu na ochoz,

pomalů si zvykali. Podle Pohlova odhadu už museli být na úrovni dvaadvacátého patra, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by se přiblížili k cíli. Jen světlo bylo ještě oslnivější, ale to možná měli unavenější oči.

Na úrovni šestadvacátého patra však bolest očí náhle polevila a světlo se zdálo tlumenější. Byla to záhada. Na úrovni třicátého patra si už připadali jako v šeru. Pohl se odvážil naklonit přes zábradlí a podívat se do hlubiny. Spatřil tam tmavorudě zářící kouli.

„Optické ochranné pole," oznámil. „Tím si bohové ušetřili spoustu peněz a námahy."

„Ale na jakém principu to funguje?" vyzvídala Karen.

„Nemám tušení, bohužel."

„Věříte však stále, že dole je magnetohydrodynamický generátor?" chtěla vědět Karen.

„Určitě."

„Ale kde je pak proud plazmy?"

„To, co vidíte, je generátor plazmy, zavěšený na základě kombinace polí volně v prostoru. Ozáření patrně prochází generátorem zdola, odrazové pole je nahoře. Je to nejlevnější metoda. Plazmový náboj je pravděpodobně napravo od středu dna tohoto kotle, a plazma asi proudí vlevo do magnetohydrodynamického zařízení.

Proud plazmy je samozřejmě světelně mnohem méně výrazný než zásobník. Optická clona nepropouští záření. To by šlo, ne?"

„Jistě."

„Tak dál! Čas od času ovšem musí doplňovat zásoby substance pro fúzi. Vlastně to závisí na pokročilosti jejich technologie. Možná mají dole automatické přírodní mechanismy. Jen bych rád věděl..."

„Co?" zeptala se Karen, když náhle umkl.

„Zapomeňte na to," zamumlal John. „Snad tam dole najdeme odpověď."

Antigravitační šachty byly od sebe vzdáleny asi pět metrů a John si uvědomil, že než sestoupí na dno, projdou po celém obvodu tohoto obrovského kotle. Konečně se dostali do blízkosti žhnoucí koule plazmy. John odhadoval, že dno kotle by mělo být nejvýš padesát metrů pod nimi. Kolem byl stále klid. Slyšeli jen vlastní kroky.

John se naklonil nad otvorem další šachty a vše se rázem změnilo. Zaslechl jakýsi slabý cvrčivý zvuk a pochopil, že se bohové zřejmě dorozumívají ultrazvukem a lidské ucho zachycuje pouze nejhlubší tóny. Vzápětí se v jeho zorném poli objevily dvě postavy s nějakým

lesklým předmětem, připomínajícím povlak. Mollex!

John se vyklonil trochu víc, aby na cizince lépe viděl. Bozi rozestřeli povlak na dolejší ochozu a pečlivě jej natáhli, aby byl zcela hladký. John vyskočil tak prudce, že Paddie couvl.

„Rychle, Paddie, k východu! Musíme zmizet, okamžitě!“

„Co se děje?“ zeptala se Karen. Zarazilo ji, že se jindy klidný Johnův hlas chvěl jako napjatá struna.

„Na vysvětlování není čas, jde nám o krk. Máme dvě tři minuty času, víc ne,“ vyhrkl John.

Christoph Warren se svými muži už půl hodiny prohledával „strojovnu“ na čtvrtém patře, ale byl přesvědčen, že stejně jako ve třetím patře neobjeví nic, co by jim pomohlo sestrojit provizorní hypervysílač. Přístroje podivných tvarů a jejich propojení, řídicí pulty se všemi tlačítky a páčkami mu nic neříkaly. V technice se příliš nevyznal, viděl však, že i odborníci z jeho týmu vypadají bezradně. Celá hala mu připomínala výstavu abstraktních plastik šíleného tvůrce.

Ze zamyšlení ho vyrušil Dále Schenk, fyzik, který ho už několikrát překvapil svým neotřesitelným klidem. Přistoupil k němu a prohlásil:

„Myslím, že to máme. Agregát, který právě rozebíráme, je vlastně něco jako hyperkom.“

„A proč jste se do něj pustili?“ zeptal se Warren.

„Bůhví, nedokážu to vysvětlit,“ zamumlal Dále a zamyšleně se poškrábal na hlavě.

„Dobrá. Kolik času potřebujete?“

„Času?“ podivil se Dále. „Tak padesát let.“

Christoph se rozchechtal, ale vtom mu v kapse zavrčel mikrokom. Warren jej vyndal a přepnul na příjem.

„Heyder všem,“ ozval se suchý hlas. „Centrála je přepadena.“

Nepřítel má drtivou přesilu. Nikdo ať se nám nesnaží pomoci.

Všechny skupiny zůstanou na svých místech, musíte se zachránit.

Opakuji T nesnažte se nám pomoci. . .“

Warren vypnul přístroj a obrátil se na Schenka: „Je mi líto, ale budete to muset udělat za pět hodin, jinak jsme vyřizeni.“ Jeho hlas zněl docela klidně.

Taktika nepřítelů Gila Kruegera mátla. Byl si jist, že bozi vyřadí šachty z provozu, ale hned první šachta fungovala a bez obtíží se dostal do čtrnáctého patra. Napadlo ho, že bozi usoudili, že jim Pozemšťané nejsou nebezpeční a přestali si jich všimnout, ale hned tuto

myšlenku zavrhl. Žádné inteligentní bytosti přece nebudou po počátečním úspěchu tak bezstarostné, to by byl hazard. Pravděpodobněji bylo, že šachty potřebují pro nějaké vlastní účely, a prostě jich není dost, aby mohli všechny hlídat.

Začal ten nápad rozvíjet. Bohové tu patrně připravovali něco velkého, ale věděli, že se Pozemšťané vysadili na Eysalu a byli si vědomi nebezpečí. Kvůli utajení sem vyslali jen nezbytně nutný počet osob a lodí. Netušili, že na ně bude i v labyrintu číhat nebezpečí, a proto teď pocíťovali nedostatek personálu.

Rozhodl se vycházet z tohoto předpokladu, který skýtal určité možnosti. Bylo výhodné rozptýlit se a vázat nepřitele na různých místech. To by mohlo Warrenově skupině poskytnout čas na sestrojení hypervysílače.

Heýderova tragická zpráva zastihla Gila v rozdělovači, kde Paddie ucítil výstřel. To samozřejmě zpochybnilo jeho hypotézu o počtech nepřitele, vzápětí se však uklidnil tím, že nepřítel asi soustředil všechny síly a odvolal pracovníky z jiných důležitých úseků. Věděl, kterou chodbou se vydal Pohl se svými průvodci, a rozhodl se jít za nimi. Stejně jako oni narazil na zeď, ale nedal se zmást a začal hledat mechanismus, který by tajný vchod otevřel. Vzhledem k výšce nepřátel ho napadlo hledat u stropu. Právě nahmatal jakýsi výčnělek, když se odněkud z nitra skály ozvalo slabé hučení, které vzápětí přerostlo v dunění. Skála pod jeho nohama se zachvěla a Gil uskočil dozadu. Měl dojem, že se skalní strop co nejdříve zřítí a zasype ho. Rachot se ještě chvíli stupňoval a potom se jeho síla ustálila. Gil se rozhodl, že za každou cenu zjistí, co se za skalní stěnou děje, jakmile rachot ustane. Instinkt mu říkal, že to nebude trvat dlouho. Začal počítat sekundy.

Netečný Fred Winsell najednou ožil. „Hyperkom! Neobvyklá frekvence, něco se děje!“ křikl na Kala Jenningse. 'Přijímač se dolaďoval automaticky, ale na obrazovce byly zatím vidět jen kmitající se růžové a bílé pruhy a z přístroje se ozývalo jen nějaké hučení. Kal už stál Fredovi za zády a také upřeně pozoroval obrazovku.

„Tohle je to nejpodivnější...“ začal Fred, ale Kal ho okřikl. V tom hučení byl jistý řád. Bylo přerušované.

„Tři krátké, tři. . .“ zamumlal Kal, otočil se a skokem byl u vlastní vysílačky. Fred se za ním nechápavě díval.

„Zkus to ještě vyladit a zapisuj tečky a čárky!“ křikl na něj Kal a

promluvil do mikrofону. „Mary T všem lodím! Zachytili jsme volání z Eysalu. SOS v morseovce...”

„Pomoz mi, musím zase ke stropu," zasupěl Paddie. John pochopil. Paddie odpočítal, kolik kroků dělí vchod do chodby od šachty, a usoudil, že tato vzdálenost bude na všech patrech konstantní. Musel uznat, že ho to nenapadlo. Vysadil mužíka na záda a Paddie začal šmátrat.

„Pozor, mám to!" hlásil za okamžik. Skála se pohnula a otevřel se asi dva metry široký otvor. Paddie seskočil na zem. Z otvoru se linulo světlo. Nepřátelé tedy mohli být nablízku, ale na průzkum nebyl čas.

„Dovnitř, rychle! A co nejdál od vchodu!" sykl John.

Nebyli ještě ani v polovině místnosti, když se dveře za nimi zavřely. Zároveň se ozval jakýsi hukot, který se stupňoval až k pekelnému vytí. John si bezděčně zacpal uši. Dovedl si představit, co by se stalo, kdyby zůstali uvnitř.

Vzápětí se však vzpamatoval a začal hledat východ. Přístroje u stěn ho nezajímaly. Věděl, že není čas nad nimi hloubat. Museli dál.

Další dveře objevil rychle a zamával na Karen a Paddieho. .

Za dveřmi je čekalo překvapení. Tady to vypadalo úplně jinak než nahoře. Nebyla tu chodba, ale další velká osvětlená místnost. Vlevo však nebyla zeď, ale zábradlí, za kterým se zvedal kovový válec o průměru asi tři metry. Kolektor umělé gravitace. Vpravo od něj byla kolmá stěna. Další část haly měla podlahu asi o pět metru níž. Zatím z ní viděl jen kousek, ale všiml si podobných přístrojů, jaké viděli v sousední místnosti, nakupených v podivném nepořádku aspoň z hlediska lidského myšlení.

John pokynul svým společníkům aby zůstali stát a sám se opatrně přiblížil k. zábradlí. Už na ně chtěl položit ruku, když náhle začal k překvapení, svých průvodců opatrně centimetr po centimetru couvat s rukou stále pozvednutou. Zároveň se zaklonil, jako by se bál, že ho někdo zespoda spatří. Až za chvíli udělal dva větší kroky dozadu. Zůstal stát, otočil se a položil prst na ústa. Potom ukázal na mezeru mezi dvěma vysokými přístroji těsně u zábradlí.

Vtlačili se do ní a John se začal beze slova plížit k zábradlí. Vedle něj zbylo místo pro drobného Paddieho, ale Karen musela zůstat vzadu. Teď měli lepší výhled.

Dole v hale zahlédli mezi dvěma obrovskými stroji tři cizince. Dva k nim seděli zády, třetí trochu stranou čelem k nim. Dřepěli přímo na

zemi a jejich talířovité hlavy na dlouhých krcích se rytmicky kývaly ze strany na stranu. Nezdálo se, že by mluvili, charakteristický cvrčivý zvuk nebylo slyšet. Zaměstnávalo je něco, co stálo před každým z nich. Věci před nimi připomínaly komolé kuzele. Zřejmě byly duté. Cizinci na ně sahalí a potom si přikládali ruku ke spodní části krku. John si všiml, že na rukou mají sedm prstů. Potom se zaměřil na jejich hlavy. Trvalo mu hezkou chvíli než objevil jakýsi otvor na spodní části hlavy u jednoho z nich. Potom zaznamenal něco, co by mohlo být zavřenýma očima. Byly však na zadní straně hlavy.

Znervóznilo ho to a raději se věnoval obhlídce těla. Vypadalo to, že si udělali pohodlí a nemají na sobě obvyklé kombinézy. Celé jejich tělo bylo pokryto lesklým modrým chmýřím. Srst! Jen od boků ke kolenům měli něco jako prádlo.

Johnovi začalo prudčeji bušit srdce. Konečně před sebou měli několik nepřátel, kteří nebyli chráněni molkekovými pancíři! Musel se ovládnout, aby nesáhl po zbraní. Chtěl však vypožorovat co nejvíce. Už si byl jist, že mají oči i vzadu. Dokonce se mu zdálo, že občas pohlédnou směrem k němu. Už také pochopil, co bohové dělají. Jedli.

Posunkem naznačil ostatním aby zůstali na místě a zvedl se. Podle očekávání ho ti dole okamžitě zpozorovali a vyskočili. Vrhli se doleva, kde byl zřejmě východ, ale Johnův paprskomet jim přes únikovou cestu vyryl žhavou hranici. Otočili se a utíkali na druhou stranu, ale to už se zvedla i Karen a paprsky z její zbraně těsně minuly toho, který utíkal jako první. Přes tlumený rachot, který bylo slyšet i zde, postřehli cvrčivý zvuk. Zřejmě volání o pomoc vyděšeného cizince, kterému žár ožehl chlupy na prsou.

„Zůstaňte stát, vy idioti!“ zaječel Paddie. „Nic vání neuděláme, aspoň zatím ne.“

„Asi musíš volat hlasitěji, aby ti rozuměli,“ vysmála se mu Karen. Nicméně všichni tři bohové zůstali stát, i když asi ne proto, že by porozuměli Paddieho výzvě. Pravděpodobně měli strach, ale jejich obličeje, pokud bylo vůbec možné o něčem takovém mluvit, nic nevyjadřovaly.

John zatím postupoval podél zábradlí, až našel, co hledal. Otvor v ochozu nad dolejší částí, a u něj ovládací zařízení antigravitační šachty. Stiskl tlačítko pro sestup a vykročil doprázdna. Za okamžik stál „bohům“ tváří v tvář na vzdálenost sotva pěti kroků.

Dívali se na sebe a zřejmě měli stejný dojem že před nimi stojí ten nejpodivnější tvor, jakého v životě viděli.

John pokynul nahoru a za chvíli už stáli Karen a Paddie vedle něj. „Prohledej to tady, Paddie! Chci vědět, kde tu jsou východy," rozkázal John.

Paddie se odšoural a John vybídl Karen, aby se posadila. „Může trvat dlouho, než to tam skončí," dodal. Karen pochopila, že myslí rachot v kotli.

Posadili se, ale bohové zůstali nehybně stát.

„Vypadají tak podivně!" vydechla Karen.

„Pravda. A přece se s nimi budeme jednoho dne běžně stýkat, a možná je denně vídat," poznamenal John zamyšleně.

Karen se na něj překvapeně podívala. „Možná, ale to bychom se odsud museli nejdřív dostat," řekla jízlivě.

„Zatím máme navrch," namítl John. „Dostali jsme se dolů, dostaneme se i zpět jen co to skončí."

„Co se tu vlastně děje? A jak jste věděl...," začala Karen, ale Paddieho návrat ji přerušil.

„Jedny dveře vedou do kotle, druhé jsou na protější straně," hlásil mužík.

„Díky, Paddie! Teď přiměj zajatce, aby se posadili. Jsem nervózní, když tu tak nad námi trčí."

„Také tento úkol se Paddiemu podařilo zvládnout nečekaně rychle. Cizinci jeho posunčinu pochopili.

„Tak vida, Bluesané už bacají!" zvolal Paddie.

„Jací Bluesané?" podivil se John.

„Nebudu jim přece říkat bozi!" ohradil se Paddie. „Jsou modří, ne? Tak ať to jsou Bluesané."

„Výborně, máme pro ně jméno," schválil návrh John. „Ale abychom nezamluvili vaši otázku, Karen! Nebylo vám divné, zeje na vnitřní straně kotle tolik ochozů? K čemu? Když jsem viděl, jak ti Bluesané na ochozu natahují ten molkexový hadr, najednou se mi rozsvítilo.

Molkex znáte. V původním stavu to je průsvitná ohebná látka, která ztvrdne až absorbcí energie. Čím silnější ozáření, tím rychleji proměna této látky postupuje. Pochopil jsem, že

Bluesané zpracovávají molkex ozářením a ochozy slouží k odstupňování intenzity záření, protože jsou od zdroje různě vzdáleny.

Směrování regulují inverzí polí. Když jsem viděl, jak pod námi rozprostírají molkex, pochopil jsem, že co nejdřív stáhnou ochrannou

clonu..."

„Geniální!" vykřikl nadšeně Paddie. „Já jsem teď taky něco pochopil, doktore. Pochopil jsem, proč jste velitelem vy a ne já." Karen se zasmála.

Dunění pokračovalo a Gil už nevydržel čekat. Karen byla v tom pekle za skalní stěnou a on se musel dozvědět, co s ní je. Odhodlal se riskovat spojení s Pohlem. Když položí krátkou otázku, vyžadující krátkou odpověď, bohové je sotva stačí zaměřit.

Zapnul mikrokom a vychrlil do mikrofonu: „Zde Gil, Pohle. Ozvěte se, prosím!"

Odpověď nedostal. Už chtěl mikrokom opět schovat, když uslyšel Pohlův hlas: „Přerušte spojení, Gile."

Gila však něco napadlo. „Poslouchejte, Johne! Mohu se snadno přemístit, takže se nebojím, že mě zaměří. Mohu mluvit, a když odpovíte krátce, ani vám nic nehrozí. Chci vědět kde jste a jestli nepotřebujete pomoc. Budu klást otázky tak, aby stačilo odpovědět ano nebo ne. Souhlasíte?"

„Ano."

„Je Karen s vámi a je v pořádku?"

„Ano."

To Gilovi stačilo. Teď byl ochoten pustit se do boje třeba s celou armádou bohů.

Kal Jennings odtrhl pásku z přijímače a užasle slabikoval: „TFQ pro Mary T. Směr cílový prostor, vyrazte okamžitě... Co to má, k čertu, znamenat?"

Freda to nevyvedlo z míry. „TFG je vlajková loď Eric Manoli. Kdo zprávu podepsal?" chtěl ještě vědět.

„Alfa," oznámil Kal.

„To jo," zareagoval živě Fred. „Velký Administrátor osobně! Brzy se už nebudeš nudit, za to ti ručím, Kale."

„Jak to myslíš, sakra? Tak to vyklop!" vybuchl Kal. „Cílový prostor je Eysal," vysvětlil Fred. „Že tam něco smrdí, to už víme, ale když tam Rhodan posílá hlídkovou loď, půjde o něco velkého, to mi věř." Fred stiskl poplachové tlačítko a po celé.lodi zavlyly sirény.

„Myslíš výsadek?" zeptal se pochybovačně Kal.

„Nepřipravovali nás snad pro zvláštní nasazení?" odpověděl Fred otázkou.

Uplynula hodina od rozmluvy s Gilem, když se mikrokom ozval znovu. Byla to Heyderova zpráva, určená všem.

„Útok odražen. Padlo pět lidí. Opevnili jsme se a nyní je klid. Nemohu však nikoho odvolat ze stanoviště a lidé jsou unaveni. Můžeme to vydržet ještě tak dvacet hodin. Ohlásím se za hodinu, pokud nedojde k něčemu mimořádnému.“

Warren tu zprávu slyšel také. Jeho lidé dokázali nemožné: sestrojili jakýsi primitivní hyperkom a začali vysílat aspoň morseovkou. Nezbývalo než doufat, že se na lodi, která zprávu zachytí, najde někdo, kdo tu dávno nepoužívanou abecedu z teček a čárek ještě umí.

Dále vysílal šestatřicet minut a pak mu došel zdroj energie. Žádný náhradní neobjevili.

„V pořádku,“ odpověděl Warren, když vyslechl Schenkovo hlášení. „Udělali jste víc, než jsem mohl doufat. Bohužel vás nemohu nechat odpočinout. Musíme pomoci Heyderovi a jeho lidem. Vyrozuměl jsem, že někteří jsou ranění a dlouho se neubrání. Musíme nahoru k centrále.“

Nikdo neprotestoval. Důram Olsson dokonce poklepal na pažbu své zbraně a rozhodně prohlásil: „My jim ukazem!“

Právě v tom okamžiku se Kruegerovi o hodně níže dostalo důkazu, že ho nepřátelé skutečně zaměřili. V chodbě za ním bylo náhle živo. Rychle zabočil do postranní chodby. Hluk postupně slábl. Narazil na nějakou rampu a po té sestoupil ještě níž. Věděl, že John, Karen a Paddie jsou hluboko pod ním, ale nechtěl rozmluvu prodlužovat, aby jejich polohu neupřesnil a neohrozil je. Ani sám se nechtěl prozradit. Doufal že nepřátelé budou předpokládat, že se bude snažit vystoupit k centrále, nikoli sestupovat.

Pohl si tou dobou lámal hlavu tím, jak to zařídit, aby mohl vzít nahoru aspoň jednoho ze zajatců. Galaktické ozbrojené síly potřebovaly získat živého Bluesana, kterého by mohly vyslechnout. Uskutečnit beztak nebezpečný výstup se zajatcem znamenalo zdvojnásobit nebezpečí. John usoudil, že nejmenším rizikem bude návrat stejnou cestou, jakou sem přišli. Dunění v kotli však neustávalo a zůstat na místě bylo stále nebezpečnější. Vyřadili už pět Bluesanů a každou chvíli je někdo mohl začít hledat.

John se zvedl a šel na obhlídku haly s kolektorem. V jednom výklenku objevil tři stejné přístroje a usoudil, že to jsou zbraně zajatců. Jednu vzal s sebou pro prozkoumání vojenskými odborníky. Zároveň ho napadlo, že by tu měly být i molkekoxové kombinézy. Pustil se do hledání, ale nic nenašel. Možná byly pro Bluesany stejně

nepohodlné jako brnění a odkládali je, sotva se dostali do prostor, které považovali za bezpečné. Rytíři doma také nenosili brnění. Vrátil se k zajatcům.

„Unaven, velmistře?“ zeptala se ironicky Kareri a Pohl jí byl vděčen za ten zlehčující tón, který snižoval napětí.

„Ne, jen netrpělivý,“ odpověděl a posadil se.

Náhle dunění ustalo jako když utne.

„Cesta je volná!“ zajásal Paddie a Vyskočil

„Jen pomalu!“ zchladil jeho nadšení John. „Uvnitř je žár jako' v pekle. Musíme aspoň čtvrt hodiny počkat. Teď se věnuj zajatcům. Dva musíš svázat, aby se nemohli ani hnout.“

S takovými věcmi si Paddie uměl poradit. Našel nějaké dráty a za dvě minuty byli zajatci spoutáni. „Na cestu jsem vybral toho, co má nejkrásnější srst,“ řekl na vysvětlenou.

Zajatec nedělal potíže, takže se vydali na cestu. John vpředu, za ním zajatec, potom Karen a nakonec Paddie. Rychle se dostali ke dveřím do kotle a tentokrát je už bez dlouhého hledání otevřeli. Vstříc jim zavanul rozzhavený vzduch. Vstoupit se ještě nedalo a John dveře rychle zavřel.

„Ještě pět minut,“ řekl chraplavě. Ta chvilka stačila, aby mu vyschlo v ústech a po těle vyrazil pot.

V sedmnáctém patře Gil ke svému překvapení zjistil, že všechny prostory jsou jasně osvětleny. Tady se cizinci zřejmě cítili v bezpečí.

Pro Gila představovalo světlo nebezpečí, ale zároveň mu usnadňovalo postup. V osmnáctém patře se rozhodl použít antigravitační šachty, protože cizince už přes půl hodiny neviděl ani neslyšel. Byl přesvědčen, že po něm pátrají někde nahoře.

Než však nějakou šachtu objevil, znovu uslyšel charakteristický cvrčivý zvuk. Byl neobvykle silný a Gil usoudil, že to několik osob mluví najednou a možná i křičí. Ještě více ho však překvapilo, že zvuky vycházely z jednoho místa nepřibližovaly se ani nevzdalovaly. Chvilí naslouchal a potom obezřetně vykročil směrem ke zvukům.

Chodba, kterou šel, ho dovedla k další rampě. Zvuky tu byly znatelně silnější a přicházely zdola. Opatrně se vyklonil, aby viděl, co se děje dole.

Musela tam být snad celá rota „bohů“. Muži si spěšně navlékali molkexové kombinézy a chystali se někam vyrazit. Byli zřejmě velice vzrušení. Gil se od té podívané nemohl odpoutat. Objevoval

jejich modrou srst, čtyři oči, ústa, všechno to, co o několik minut dříve objevoval John. Gil si připadal jako přírodovědec, který pozoruje mraveniště. Tento dojem vznikl tím, že cizinci byli v neustálém pohybu. Jako kdyby je pálila půda pod nohama, nebo nedokázali vydržet na jednom místě. Z ruky do ruky stále putovaly nějaké předměty, nejspíš zbraně, a Gil nedokázal určit, komu vlastně patří.

Byl tak zaujat svým pozorováním, že málem přeslechl kroky, které se ozývaly z chodby, jíž sem přišel. Rychle se otočil, dvěma kroky byl u vchodu a opatrně do ní nahlédl.

Cizinec kráčet bezstarostně. Měl na sobě jen jakousi bederní roušku, kombinézu nesl přehozenou přes rameno. Gil neměl na vybranou, musel cizince zneškodnit. Přitiskl se ke stěně a svou zbraň uchopil za hlaveň.

Sotva nepřítel vyšel z chodby, na jeho talířovitou hlavu dopadla pažba Gilovy zbraně. Ani čtyři oči mu nepomohly, zhroutil se bez hlesu. Gil se nad ním naklonil a vzal si kombinézu. Potom se připlížil k okraji rampy a podíval se dolů. Zřejmě nikdo nezaslechl pád těla.

Gil se stáhl zpátky do chodby a vracel se až k nejbližšímu rozdělovači. Tam chvíli pozorně naslouchal, a když nic podezřelého neslyšel, začal si kombinézu natahovat. Navzdory tomu, že se Gilova postava značně lišila od postav bohů, pružnost mollexové látky Gilovi umožnila nějak se do kombinézy nasoukat. Větší část těla měl tedy chráněnou, kombinéza nedosáhla jen na kotníky. Bohové měli příliš krátké nohy.

Gil mohl pokračovat v cestě. Byl překvapen tím, že mu druhá kombinéza, kterou navlékl přes vlastní, nijak zvlášť nevadila. Dal se jinou chodbou než přišel a brzy narazil na další rampu. Tady byl naprostý klid. Nějakou chvíli počkal a potom sestoupil do devátého patra.

Rozvržení pater bylo analogické a Gil se už začal slušně orientovat v té změti chodeb, rozdělovačů, ramp a šachet. Byl si jist, že brzy narazí na šachtu. Musel se jen vydat směrem ke shromaždišti nepřátel, které bylo jakousi šatnou a zbrojnicí. Potom snadno sestoupí ještě níž a za čtvrt hodiny bude moci opět zavolat Pohla, uvažoval. „Musíme pokračovat i přes to vedro uvnitř,“ řekl konečně Pohl. „A musíme postupovat rychle, abychom se nevystavili ozáření nadlouho.“

Po těchto slovech stiskl maskované tlačítko a dveře se otevřely. Přesto, že vedro bylo jen o málo menší než předtím, odhodlaně vkročil na ochoz. Zajatec se však nečekaně začal vzpírat a Paddie ho musel vtlačit dovnitř násilím.

„Dobré znamení," poznamenal Pohl. „Je zřejmé, že tady pomoc neočekává. Cesta bude nejspíš volná."

Výstup skutečně pokračoval zcela nerušeně. „Brzy jim pošleme pozdrav ze Země," vykřikl bujaře Paddie za Pohlem, který stoupal další neviditelnou šachtou.

Pohl mu však nestačil odpovědět. V okamžiku, kdy chtěl vstoupit na další ochoz, se otevřely dveře ukryté ve skalní stěně, a z těch se vyvalil proud ozbrojených Bluesanů.

Major Kayser, Kal a Fred stáli v pozoru před obrazovkou videocomu. Málokdy měli příležitost mluvit se samotným velitelem flotily.

„Nezbývá mi než spolehnout se na vás, pánové," říkal generál.

„Deset astronomických jednotek od ústřední hvězdy zuří bitva mezi dvěma flotilami molkekem opancéřovaných lodí. Nepochybně se jedná o takzvané bohy, ale proč válčí mezi sebou, to nevíme. Možná vám ten konflikt usnadní zásah na Eysalu. Váš cíl je umístit na Eysalu transmitter. tam, kde bude snadno dosažitelný pro vědce, které na Eysalu máme. Sami opusíte Eysal také pomocí transmitteru až si budete jisti, že v labyrintu nezůstal žádný Pozemšťan."

Muži před obrazovkou zasalutovali a obraz zmizel. Major se otočil k Jenningsovi a Winsellovi. „Zlomte vaz, hoši! Tobě ta změna určitě prospěje, Frede, začínáš nám tloustnout," řekl bodře, i když si byl vědom nebezpečnosti poslání.

V hangáru už čekal spáče jet s naloženým transmitterem.

„Tak tady máš tu vytouženou změnu. Jsi spokojen?" zeptal se nevinně Fred, když Kal usedl na místo pilota.

„O tom si promluvíme po návratu," odsekl Kal.

John jednal bez rozmýšlení. Jeho výstřel odhodil první Bluesany na ty, kteří postupovali za nimi. V nastalém zmatku nikdo z útočníků nedokázal vystřelit a v tomtéž okamžiku se na ochozu objevil také Paddie. Nevkročil však na něj, ale překulil se a začal střílet vleže. Stejně jako John věděl, že nepřátele nemůže pobít, mohl jim však zabránit ve střelbě.

John využil chvilky, kdy jeho úlohu převzal Paddie, a podíval se dolů. Zajatec byl viditelně neklidný, ale Karen ho držela v šachu.

John se však obával, že Bluesany napadne někoho vyslat na dolní ochoz přes labyrint. To nemohlo trvat dlouho. Uvědomil si že jsou v pasti a že musí spoléhat na pomoc zvenčí. John vytáhl mikrokom a promluvil do mikrofону: „Tady Pohl. Volám Kruegera. Ozvi se, Gile...”

Warren a jeho skupina poskytli Heyderovým lidem chvilku oddechu. Bluesané byli nečekaným útokem zezadu zaskočeni. Jak se zdálo, zapomněli na to, že jim zbraně Pozemšťanů nemohou vážněji ublížit, a bezhlavě prchali. Warrenovi muži se tak mohli bez obtíží spojit s obklíčenými. Christoph ovšem věděl, že pro unavené obránce je stejně důležitá jako posila i zpráva o tom, že se podařilo sestrojít hyperkom a vyslat SOS. Podal ji tak, aby vzbudil dojem, že zpráva byla zachycena a pomoc se blíží, ačkoliv si tím nebyl jist.

Za půl hodiny začal nový útok. Bluesané si uvědomili svou chybu a útočili o to zuřivěji. Palba obránců však na ně dopadala jako krupobití úderů pěstí nějakého obra a donutila je k ústupu. Navíc se na mnoha místech začaly tavit kamenné zdi a v chodbě začalo být nesnesitelné vedro. Opět se stáhli.

Warren se rozhodl použít novou taktiku – pustit Bluesany blíž a mířit na ústa, která nemohla být chráněna.

Na nový útok nemusel čekat dlouho, a štěstí mu přálo. Jeden z útočníků otevřel doširoka ústa, snad aby vykřikl nějaký rozkaz, a Warren stiskl spoušť.

Útočník padl mrtev k zemi a ostatní se dali na překotný ústup. Jakmile Gil uslyšel Johnovo volání o pomoc, už ho nic nemohlo zastavit. Strach o Karen zapudil veškeré obavy. Johnovu polohu upřesňoval v běhu. Na cestě k nejbližší šachtě narazil na skupinu ozbrojených nepřátel, ale ani se nezastavil, střílel v běhu. Podařilo se mu zmizet v šachtě dřív, než se Bluesané stačili posbírat ze země, na kterou je srazily Gilovy vystřely.

Naštěstí musel vystoupat jen dvě patra, protože se nestačil dostat na původní úroveň Pohlovy skupiny. Základní směr už znal. Ostatně sotva udělal několik kroků, zaslechl hluk nerovné bitvy.

Bluesané už pochopili svou chybu a jejich asi třicetiletý hlouček se roztáhl na větší vzdálenost. Když teď první padl pod nárazem Johnovy nebo Paddieho střely, nenarazil na toho, kdo stál za ním, a ten měl čas vystřelit. Jeden jejich výstřel popálil Johnovi kombinézu a další zranil Paddieho na rameni. Pozemšťané zesílili palbu a donutili Bluesany couvnout ještě dál. Mohli proto postoupit až k

dosud otevřenému vchodu do labyrintu. Tam však číhala záloha a dveře se před nimi zavřely.

Vzápětí se však otevřely jiné dveře dál na ochozu a bojovníci z první skupiny byli vystřídáni. Bylo jasné, že se Bluesané obávali zůstat dlouho v zamořeném prostředí. Boj pokračoval s neztenčenou silou a John věděl, že už brzy musí podlehnout. Z horka se mu dělaly mžitky před očima a ztěžka lapal po dechu. Paddie byl raněn a John viděl, že je mu ještě hůř. Na Karen nechtěl ani pomyslet. Už ani nevěřil, že by Kruegerův zásah mohl něco změnit. A s podivem zjistil, že ho myšlenka na smrt nechává chladným. Snad to bylo únavou.

Najednou uviděl, že ležícímu Paddiemu sklesla hlava na ochoz a zbraň mu vypadla z ruky.

„A je to! Je čas udělat tomu konec," řekl si klidně John a prudce vyrazil kupředu. Zbraň svíral oběma rukama a páčil bez přestávky. Vypadal zřejmě hrozně, protože Bluesané začali "prchat. Netušili, že Pohl doufá, že ho někdo z nich konečně zasáhne do nechráněné části hlavy a bude konec. Začínal po něm toužit. Oči měl zalité potem a skoro neviděl. Náhlou změnu zaznamenal sluchem. Ten protivný cvrkot zněl náhle jinak a Bluesané skoro přestali střílet. Pokusil se zaostřit zrak a viděl, že Bluesané ve zmatku prchají po ochozu. Zastavil se a odtáhl ukazováček od spouště. Bluesané neprchali před ním. Strhla je záloha, která na ochoz v panice vyrazila z chodby. Potom z té chodby uslyšel také hrůzostrašný lidský řev a v patách za prchajícími vyrazila nějaká neforemná postava v molkexové kombinéze. Popadla dva Bluesany zezadu za tenké krky a přehodila je přes zábradlí. John nechápal, kdo je ten podivný záchrance, ale věděl, že jsou zachráněni. Toto vědomí mu podrazilo nohy. Už nemusel bojovat a bezvládně klesl k zemi. Jen nezřetelně, jako ve snu uslyšel Gilův hlas, který opakoval: „Je to v pořádku, Johne. Slyšíš, je to..."

Fred upřeně pozoroval obrazovku detektoru. Jet Z2339 už minul válečné Bluesany a blížil se k soustavě planety Eysal. Nepřátelské lodě však byly stále ještě příliš blízko, než aby si mohl dovolit nepozornost. Náhle se na obrazovce uprostřed matně bílého kruhu objevil velký zelený zářící bod. Nehýbal se a jeho obrysy byly jasné a ostré.

Nepřítel zaměřil jet a navíc znal přesně veličiny jeho pohybu, jinak by se jich zaměřovači paprsek nemohl držet tak nehybně. „Mají nás,

Kale!" zařval Fred a jeho prsty zároveň rychle a přesně rozehrály jakousi hru na klávesnici tlačítek na řídicím pultu před ním. Rozsvítla se další obrazovka a nepřátelské lodě se na ní objevily jako záplava tmavých a světlých bodů. Takový obraz měl v paměti z předchozích pozorování, nyní však viděl, jak se ze shluku vydělila menší skupinka zelených bodů a rychle se přesouvala ke středu obrazovky. Protivníci neztráceli čas, jejich lodi se rychle blížily. Kdyby je dostihli, znamenalo by to konec.

„Je na čase," řekl Kal. Relativní rychlost vůči hvězdám rozložila jejich světlo do všech barev spektra. Najednou barvy zmizely a jet se pohyboval jako v tunelu, ústícím do nekonečna. Tunel se náhle roztáhl do stran, proměnil se v kouli, objevily se barvy a na obrazovku vplul obraz Eysalu. Jet zpomaloval.

Fred si oddechl. Z2339 vstupoval to atmosféry stálou rychlostí dvaceti kilometrů za sekundu. Za lodí se táhl bílé zářící pruh ionizovaných částic. Brzdné systémy pracovaly naplno. Ve výšce třiceti kilometrů při rychlosti 5M (pětinásobek Machova čísla, pozn. red.) přešel Kal do horizontálního letu a Fred hledal místo pro přistání. Objevil Malkino a nasměroval Kala k pohoří za ním. Vzápětí uviděl trosky chrámového komplexu. Kal zamířil střemhlavým letem k úpatí pohoří. Teď už to bylo jen na něm.

Fred znovu zapnul obrazovku zaměřovače a strnul. Přímo uprostřed zářilo pět jasně zelených bodů. Nejbližší ve vzdálenosti tří set kilometrů. Zapojoil optický systém pozorování a uviděl na obrazovce loď s mihotavě se lesknoucím povrchem z molkexu.

Fred ani nestačil varovat Kala, když na obrazovce spatřil pestrobarevný ohňostroj mohutného výboje a téměř zároveň ho mohutný náraz srazil z křesla. Jeho hlava na něco narazila a Fred ztratil vědomí.

Probral ho Kalův hlas. „Vystupovat! Transmitter připraven." První Fredův pohled platil obrazovce. Nepřátelská loď zmizela, byly vidět jen zalesněné svahy hor. Fred se zvedl a potácel se k východu. Tam už byl připraven transmitter na vzduchovém polštáři. Vzhledem k tomu, že na Eysalu panovala přijatelná atmosféra, bylo možné otevřít vnitřní i vnější dveře výstupního prostoru najednou a Fred mohl pouhým postrčením dopravit transmitter na povrch Eysalu. Kal vyskočil hned nato a Fred ho následoval.

Stáli na východním okraji rumiště, které bývalo chrámovým komplexem. Nepřátelské lodě viděli pouhým okem. Bylo jasné, že

sledovaly člun, ale sotva mohly postřehnout dvě postavičky Pozemšťanů. Nejdříve se museli vzdálit od člunu. Rozběhli se a transmitter strkali před sebou. Pohyboval se snadněji než oni a měli co dělat, aby mu stačili. Oslňující záblesk čekali, a přesto je tlaková vlna žhavého vzduchu srazila na zem a dokonce jim ožehla vlasy. Kal se zvedl první. Byl jako omámený, ale nezlomen. „Kupředu, Frede, ať jsme z nebezpečné zóny!“ zavolal.

Fred se podíval k jetu. Ochranný štít vydržel i tento druhý útok, ale sotva se dalo předpokládat, že koncentrované útoky nepřátel vydrží dlouho. Vztek mu pomohl mobilizovat síly a postrčit transmitter tak, až jim daleko ujel. Hnali se za ním a brzy se ocitli v rozvalinách. „K nejbližší šachtě to je padesát metrů. Vytáhni bouchačku!“ volal Kal.

Fred sundal z ramene těžkou zbraň. Jaderná trhavá munice měla v řadách nepřátel natropit škody svými čistě mechanickými účinky. Sami byli proti energetickému napadení dokonale chráněni. Přístup k šachtě se nalézal v zachovalé části zdi chrámu. Fred k ní dorazil první. Kal se zdržel u transmitteru, který bylo třeba v sutinách opatrně postrkovat. Ovládací panel šachty byl naprosto srozumitelný a Fred bez váhání stiskl tlačítko k otevření dveří.

Nebyl však připraven na to, že se proti němu vyhrne houf podivných bytostí s miskovitými hlavami na krcích tenkých jako stonky.

Nestačil ani vystřelit a použil zbraně jako kyje. První postava se po úderu zhroutila a ostatní zaváhali. Zřejmě byli stejně překvapeni jako Fred.

Fred uskočil, aby se nepřipletl Kalovi do rány, a vrhl se k zemi. Kal vystřelil. Zaburácel výbuch a tlaková vlna rozmetala podivné bytosti na všechny strany. Fred byl okamžitě na nohou, zatímco se nepřátelé jen těžce sbírali ze země. Tentokrát vystřelil Fred směrem k těm, kteří zůstali nejbliž vchodu do šachty. Výbuch je od hodil skoro na třicet metrů. Fred se vrhl do vchodu a Kal s transmitterem za ním.

„Koukej se dostat dolů, já je tu zdržím!“ vyhrkl Kal. Na debaty nebyl čas. Fred strčil transmitter do šachty a když začal klesat, skočil za ním. Shora slyšel výbuchy Kalových střel. Do šachty klesala mračna prachu.

Fred vystoupil ve třetím patře, kde měl být hlavní stan vědeckého týmu. Doufal, že ještě nebyl zničen, jinak by neměl odkud začít. Vytáhl transmitter a čekal na Kala. Kal by klesal ještě níž, kdyby ho

Fred nezachytil, protože měl hlavu zvrácenou dozadu a stále sledoval ústí šachty.

„Tak jdeme, ne?“ naléhal Kal, sotva se ocitl v chodbě. Fred však vytáhl mikrokrom, zapnul jej a pomalu, až přehnaně zřetelně oznámil: „Zde výsadek Mary T. Jsme s transmittersem ve třetím patře u východu ze šachty číslo dvě. Hlaste se.“

Svou výzvu opakoval třikrát.

Karen dopravila zajatce na horní ochoz a uviděla Gila, jak se pokouší Vzkřísit Paddieho. Nebyl mrtev, jen v šoku. Gil jím cloumal a opakoval: „Vzduch je čistý, musíme dál.“

Paddie otevřel oči, převalil se ke zdi a začal se po ní škrábat na nohy. Měl nepřítomný výraz a pohyboval se jako loutka. Gil ho dostřel k šachtě a stiskl tlačítko výstupu. John, zajatec a Karen ho následovali, zatímco Gil zůstal na stráž. Bluesané se však už neobjevili a Gil vyjel za ostatními. Nečekaný úspěch jim dodal sil a z ochozu na ochoz teď stoupali rychleji. V kotli však panoval až nepochopitelný klid. Gil si lámal hlavu otázkou, proč se nepřátelé náhle vzdali úmyslu je zastavit. Vyzval snad Heyder k protiútku nebo přišla pomoc zvenčí? Oboje bylo velice nepravděpodobné a otázka zůstala nezodpovězena.

Ať tak či tak, dospěli až k nevyššímu ochozu aniž by se jim v tom někdo pokusil zabránit, a bez překážek vstoupili do labyrintu ve čtrnáctém poschodí.

Nepřátelé znovu zaútočili až za hodinu. Warren se přidržel své taktiky a střelil jen do otevřených úst. Zabil čtyři útočníky, zatímco střelba ostatních je pouze zaháněla. Ukázalo se, že smrt spolubojovníků zapůsobila na cizince mnohem víc než na Pozemšťany. Když padl čtvrtý, dali se na útěk. Mikrokrom už zabzučel do ticha. Warren jej vytáhl a uslyšel neuvěřitelnou zprávu: „Zde výsadek MaryT...“

Warren si ji poslechl třikrát a potom procítěně prohlásil: „Díkybohu, mládenci, byl nejvyšší čas!“

Pohla ta zpráva zastihla na desátém poschodí. Bylo jasné, že Warren a ostatní dorazí k transmittersu dříve než jeho skupina. Museli o sobě dát vědět bez ohledu na riziko zaměření.

„Jsme o sedm pater níž. Máme s sebou zajatce. Čekejte, pokud to bude jen trochu možné,“ ohlásil se Pohl

„Budeme čekat, doktore,“ zněla odpověď.

Tou dobou se oddíl z centrály sešikoval k poslednímu útoku. Warren

se Schenkem a Olssonem postupovali v čele. K jejich úžasu však byly chodby naprosto prázdné a oddíl dorazil k šachtě číslo 2 bez jakýchkoliv potíží. Transmitter připravený k činnosti stál v předsíni před šachtou.

Na vítání nebyl čas, transmitování začalo okamžitě. Nejdříve jeden po druhém zmizeli tři těžce ranění. Potom přišli na řadu ostatní a zanedlouho u transmitteru zůstali pouze Warren, Kal a Fred.

„Měl byste se vydat na cestu, pane," řekl Kal. „My počkáme na Pohlovu skupinu."

Jako by čekal na narážku, ozval se z mikrokomu Pohlův hlas: „Jsme v pátém patře. Vchod do šachty je otevřen. Pozorovali jsme soustředování nepřítele. Opakuji: čekejte, pokud to bude možné, ale nepodstupujte riziko."

„Dvě patra. Přijdou šachtou číslo dvě," konstatoval Warren. Kývl na Kala a zasunul se do transmitteru. Za okamžik zmizel také on. Fred pevněji sevřel zbraň. Odněkud z dálky se ozvaly cvrčivé zvuky a hned nato uslyšeli i kroky. Zvuky se blížily. Bluesané se chystali k útoku.

Kal se netrpělivě naklonil nad šachtu a spatřil šedovlasého mužíka, který vypadal strhaně, jako by týden nespal. Zachytil ho a pomohl mu do transmitteru. O několik sekund později se Paddie probral na křižníku Eric Manoli. To už ze šachty vystupovali i ostatní.

Fred se nedal vyvést z míry podivným zjevem zajatce. Bez rozpaků ho popadl a vtlačil do transmitteru. Kal ho stisknutím několika tlačítek odeslal. Pak byla na řadě Karen. Všechno šlo ráz na ráz.

„Ted' ty, Frede!" rozkázal Kal, když zůstali sami.

„Pročpak? Jsem snad zbabělejší než ty?" protestoval Fred. Na dohady však už nebyl čas. Chodbou se řítit svítící svazek řízené energie. Útok začal a Kal doslova hodil Freda do transmitteru. Jednou rukou tiskl tlačítka a druhou střílel. Střílel ještě, když za sebou zavíral mříž přístroje. Unikl peklu skutečně v posledním okamžiku.

O pět dní později byli Warren a Pohl pozváni šéfem operací ve vnějších galaxiích generálem Heinckenem. Generál jako vystřížený z nějaké armádní propagační brožury začal rozhovor oslavnou řečí o hrdinství vědeckého týmu v labyrintu, ale brzy přešel k věci.

„Z výsledku zajatce jsme se dozvěděli mnoho velice závažných skutečností, pánové," prohlásil úvodem. „Bluesané vybudovali ve východním sektoru impérium, které je plně srovnatelné s naším. Jsou tu ovšem i velmi podstatné rozdíly: hubí domorodé obyvatelstvo na

obydlených planetách a osazují je příslušníky svého druhu, který se množí neuvěřitelně rychle. Jejich pravlastí je planeta, Gatas v soustavě Verth. Gatasové si proto po tisíciletí udržovali vedoucí postavení mezi Bluesany. Nyní se však četné skupiny Bluesanů snaží vymanit z jejich vlivu. K takové skupině patří i váš zajatec z národa Apasů, který si už dlouho činí nárok na Eysal. Mimochodem, nazvali jsme ho Kódy.

Než se dostaneme k detailům," pokračoval generál, „musím vás upozornit na další podstatnou věc. Celá civilizace Bluesanů je založena na využití molkekxu. Je to všestranně použitelná surovina. Je pro nás nepochopitelné, jak je možné vybudovat civilizaci na využití jediné suroviny, nicméně tomu tak je. Proto je chov červounů a kovobylek základem moci Gatasů, a všichni, kdo usilují o vymanění z jejich vlivu, se pokoušejí rozbít jejich monopol v této oblasti." Generál se odmlčel, aby nechal posluchače strávit tuto překvapující informaci, a opět se rozhovořil. „Apasové nějak získali větší počet červounů a nechali je položit vajíčka. Jenže ta vajíčka potřebují určitou roznětku, dále se to tak říct, aby se z nich kovobylky vylíhly. Jinak zůstávají tak řečeno u ledu, i když zachovávají svou potenci. Vzhledem k tomu, že vajíčka jsou rozseta ve vzdálenostech až tisíců světelných let, musí roznětka působit v celém tom nepředstavitelně obrovském prostoru současně. V úvahu tedy přichází pouze hypergravitační vlna, která se šíří prakticky bez časových ztrát. Nuže celý eysalský labyrint byl vybudován pouze proto, aby byl v určenou dobu vyslán signál, který by se takovou roznětkou stal."

Další generálovo sdělení bylo stejně překvapující. „Apasové však na celý projekt zapomněli, protože revoluce jim ho vymazala z paměti. Gravitační šok proběhl v plánovaném čase bez jejich přičinění a byl zaznamenán všemi vyspělými civilizacemi stejně jako jeho důsledek úplné zničení mnoha planet kovobylkami. Pro všechny to byla naprostá záhada, nikoli však pro Apasy. Jakési povědomí o projektu přetrvало a podařilo se jim najít příslušné záznamy. Protože stále ještě usilovali o povstání proti Gatasům, okamžitě využili příležitosti, kterou jim předkové připravili, a vyslali lodě, aby sklídily molkekx. Zároveň vyslali skupinu svých vědců na Eysal, aby prozkoumali tamější zařízení.

Právě s nimi jste se střetli," poznamenal generál jaksi na okraj. „Gatasové však mají špehy všude a okamžitě vyslali své válečné

lodě, aby vzbouřence potlačily. Apasové se rozhodli bránit. To byla ta bitva, kterou jste zaznamenali. Válečné lodě obou stran potom zamířily k Eysalu, kde zjistily vaši přítomnost. My jsme zůstali v úloze pozorovatelů a zabezpečili pouze váš odchod. To je vše, pánové," zakončil svůj výklad generál. „Ještě jednou vám děkuji za vaši statečnost a obětavost."

Pohl a Warren se zastavili u vstupu do antigravitační šachty, kterou museli sestoupit do dolních pater lodi Eric Manoli z patra, vyhrazeného štábu.

„Už dlouho jsem s vámi chtěl o něčem mluvit, Pohle. Jde o Karen a toho mládence...," začal Warren.

„Já vím," přerušil ho Pohl. „Měli by se vzít před návratem na Zemi, ale..."

„O to nejde," nenechal ho domluvit zase Warren. „To může počkat. Chci jen, abyste věděl, že Paddie přísahal, že ženichovi zakroutí krkem, jestli mu nepřenechá první tanec s mladou paní," Pohl se smál, ještě když ze šachty vystoupili...

Kurt Mahr V EYSALSKÉM LABYRINTU

ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM

Edice Perry Rhodan, sv. 166

Z německého originálu Im Labyrinth von Eysal,

vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich PabelArthur Moewig KG

v Rastattu roku 1985, přeložil Jan Rada. "

Vydal jako svou tisící pětistou padesátou sedmou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1998.

Odpovědný redaktor Josef Frais.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10Uhřetěves. Vydání první.

Tematická skupina 13/34.